

İmtiyaz Sahibi : Ömer Kıvrak
Sorumlu Müdür : Arda Mustafa Kıvrak
Editör : Kader Koca,Hüseyin ER
Dizgi Tasarım : Hüseyin Er
Basım Yeri : Çakmak Matbaası
İstiklal MahPalalı Süleyman cad.Canan Sk.No:3/D - Osmaniye
ISSN : 3062-3146

İletişim : 0551 261 1584
Ellek Kasabası Aydınlar mahallesi kıvrak Sk. No. 1
İnstagram Aydınlar Dergisi
Facebook Ömer Kıvrak
Tıktok @kıvrak80

AYDINLAR
Yerel,Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

AYDINLAR

Yerel,Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

10 EYLÜL EKİM Yıl: 2

HÜSEYİN ER
ALİ OZANEMRE
HALE ÇELİK
ÖMER KIVRAK
ABDULLAK AYDIN
MEDİNE GÜLCAN
SEREP KAYPAK
DURSUN YEŞİLOĞLU
ÖMER DEMİR
BEKİR DAĞSEVER
NİHAT BİLİZ
ABDULLAH ALTUNKUP
ERDOĞAN ÖNER
SELAMİ KURT
MÜSA GÜVEN
BESTAMİ YAZGAN
AYŞE SULTAN ERDAL
MELEK AVCI COŞKUN
VELİ CUMA
EMİNE ÖNDER
RAMAZAN EREN
FİKRET ONAY
MUSTAFA YEYDEM
RÜSTEM AHRAZOĞLU
ALİ KÖŞKER
SALİH ERDOĞAN
CİHAT KİTİŞ
MEHMET COŞKUN
BEKİR ASLAN
ALİDEMİRCİ
ZEKERİYE GÖZÜBENLİ
ORHAN OYANIK

BU SAYIMIZDA

HALK BİLİMLERİ ARAŞTIRMACISI ŞAİR YAZAR

BEKİR DAĞSEVER

İÇİNDEKİLER

1. Bekir Dağsever -Tanıtım	Hüseyin Er	2
2. Halk Bilim Sevdalısı Bekir Dağsever	Ali Ozanemre	5
3. Geçmişten Geleceğe Birkaç Satır	Hale Çelik	6
4. Türkler	Ömer Kıvrak	6
5. Kitap Tanıtımı-Islahat	Abdullah Aydın	7
6. Hayatımın Sessiz Çığlığı	Medine Gülcan	8
7. Bir Gönül Sevdim	Medine Gülcan	8
8. Mavi Hayat-Varoluş (Devam)	Serap Kaypak	9
9. Perişan	Dursun Yeşiloğlu	10
10. Maalesef	Dursun Yeşiloğlu	10
11. Yerinde Küfür Belâğattır	Ömer Demir	11
12. Mavra	Bekir Dağsever	12
13. Dosta Selam	Nihat Biliz	13
14. Bakılsın da Gör	Nihat Biliz	13
15. Bendedir	Nihat Biliz	13
16. Bu Kaçıncı Güz	Abdullah Altunkup	14
17. Garibim	Erdoğan Öner	15
18. Ben Geldim	Erdoğan Öner	15
19. Şahmeran	Selami Kurt	16
20. Seramiğin Başkenti	Selami Kurt	17
21. Al Sizin Olsun	Dr. Musa Güven	18
22. Koyma Kalbine	Dr. Musa Güven	18
23. Gül Bahane	Bestami Yazgan	19
24. Özledim Öğretmenim	Bestami Yazgan	19
25. Nur Dağım	Ayşe Sultan Erdal	20
26. Sen Benim Nur Dağım Nur Dağım	Ayşe Sultan Erdal	20
27. Hayallerim Vardı	Hüseyin Er	21
28. Dilsiz Miyim Ben	Hüseyin Er	21
29. Çokurova da Yaşam	Melek Avcı Coşkun	22
30. Yudum Yudum Aşk İçtim	Melek Avcı Coşkun	23
31. Sakar Oğlak	Veli Cuma	24
32. Sultan Olduk	Emine Önder	26
33. Harun Reşit ile İhtiyar	Amonim	27
34. Beni Yaktığın Kadar Sende Yan	Ömer Kıvrak	28
35. Ömer Kıvrak'tan Bir Ömür Sevdama	Ömer Kıvrak	28
36. Söneyim Artık	Ömer Kıvrak	28
37. Aşktan Yana	Ramazan Eren	29
38. Yazmaktan Başka Çare Yok	Ramazan Eren	29
39. Olur Gibi	Ramazan Eren	29
40. Seksenler-Doksanlar	Fikret Onay	30
41. Ben Bittim be Usta	Fikret Onay	30
42. Bekleyemedin	Mustafa Yeydem	31
43. Osmaniye'm	Mustafa Yeydem	31
44. Acısını Duymadım	Rüstem Ahrazoğlu	32
45. Kara Kız	Rüstem Ahrazoğlu	32
46. Taşla Gelen Taşla Giden Usta	Mustafa Ekizoğlu	33
47. Ahlak Kalmadı	Ali Köşker	34
48. Aklım Ermedi	Ali Köşker	34
49. Benimde Hayallerim Vardı	Salih Erdoğan	35
50. Şükür	Cihat Kitiş	36
51. Rüzgâr	Cihat Kitiş	36
52. Solgun Çiçek	Cihat Kitiş	36
53. Resim Sanat	Mehmet Coşkun	37
54. Bu Günler İçin Mi Sevmiştim	Bekir Aslan	38
55. Azma Kalem, Yazma Kalem	Bekir Aslan	38
56. Yapay Zekâ	Ali Demirci	38
57. Esmer Kaptan Karabiberim	Zekeriye Gözübenli	39
58. Şair Kimdir	Zekeriye Gözübenli	39
59. Devir Değişti	Orhan Uyanık	40
60. Dost Aradım	Orhan Uyanık	40

Bekir DAĞSEVER

YAZAR VE ŞAİR
BEKİR DAĞSEVER İLE SÖYLEŞİ

Bu sayımızda Düziçi'nin Çitli köyünden çıkıp kendini aşmasını bilen özellikle yöre kültür ve edebiyatımıza önemli kalıcı katkılar sağlayan, yazıları ile dergimizin sayfalarını da zenginleştiren Halk bilimleri Araştırmacısı, Şair ve Yazar; Bekir Dağseveri Konuk ettik. Bu çalışma bana nasip olduğu için çok mutlu oldum.

Hüseyin Er: Öncelikle sormak isterim. Kimdir Bekir Dağsever.

Bekir Dağsever: Osmaniye/Düziçi, Çitli Köyü doğumluyum ve burada yaşamayı da çok seviyorum. Öğrenciliğimi Hatay Reyhanlı, Urfa Suruç, Urfa Ceylanpınar, Osmaniye Düziçi ve en son Adana'da tamamladım. Eskişehir'de Anadolu Üniversitesi'nde okudum. Sonrası 27 yıl kamu hizmeti.

Öğrencilik yıllarımda yazları ırgatlık, kışları öğrencilik yaptım.

Öğrencilik yıllarımda ders kitabı alamayıp halk kütüphanesinde bol bol kitaplar okudum. Kitapları okurken baktım ki şair-yazar olmuşum. Ne şair ne de öykücü olmayı düşlemiştim. Hepsi kendiliğinden oldu desem, bilmem abartı olur mu?

Yarım asırlık yaşam yolculuğumun otuz altı yılını aileden gelen KILIÇ soyadlı ile yaşadım. Kılıç adam kesiyor diye bana ters geldi, DAĞSEVER soy ismini aldım. Doğayı insanları çok seviyorum. Zaten yazdıklarımda da insanı ve doğayı, yaşanmışlıkları yazmaya çalışıyorum.

Hüseyin Er: Şiir yazma yolculuğuna nasıl çıktınız?

Bekir Dağsever: Ben, öyle bir coğrafi konumdayım ki; halk edebiyatının en ünlü şairlerinden Karacaoğlan'ın köyüne 7 km, Gündeşlioğlu'nun köyüne 5 km ve El Beyoğlu'nun köyüne 4 km yaşıyorum. Hadi gelde etkilenme. Dahası 900 kişinin yaşadığı köyünde 20' ye yakın şairi bulunan yerde azıcık duygusu olan biride benim gibi yazmaya başlardı.

Ben şair olmayı hiçte aklıma getirmemiştim. 3 şiir kitabım yayınlandı. 1-Mevsimin Son Çiçekleri, 2-Bütün Yollar Aşka, 3-Sisler Arasında ve dördüncüsü de basıma hazır olmasına karşın kendimi çokta şair saymıyorum. Ayrıca 2 öykü, 2 masal, 2 kültür araştırma yazdım. Fakat yazın sanatında iddialı olduğum bir konu var. Oda HALK BİLİMİ (folklor). Bu konuda kayda alınmış birkaç ciltlik bilgilerim mevcuttur.

Bekir Dağsever
Kitaplarından Bazılar

Hüseyin Er: Şairliğe giden süreci biraz anlatır mısınız?

Bekir Dağsever: Urfa/Suruç ilçesinde 1976 yılında Endüstri Pratik Sanat okulunda okuyordum. Okul müdürü bir şiir kitabı getirdi.Kitabı karıştırdım. Belki çok güzel şiirler vardı ama ben müdürüme dedim ki hocam ben bunlardan daha güzelini yazarım dedim. Müdür bey yazda görelim dedi. bir 19 Mayıs şiiri yazdım. Aklımda kaldığı kadarıyla:

Bandırma gemisi Samsun'a ilerliyor
Vatan kurtulsun diye millet çare arıyor
On dokuz Mayıs bize kutlu ve mutlu olsun
Nasıl unuturuz ki seni on dokuz Mayıs.

Sabah şiiri müdürümüze getirdim. Benim yazdığıma inanmadı. Ama şiiri beğendi. Bende bayramda kendi şiirimi okudum. Bu ilk şiirim oldu. Bir şair diyor ki "bir şairin şiir yazabilmesi için ezbere 50 çeşit çiçeği yazabilirse şiirde yazar" diyor. Şiir yazmak için kelime hazinesi çok geniş olması gerekiyor.

Hüseyin Er: Kitabınız çıktıktan sonra hayatınızda bir değişiklik oldu mu? Yayın ve basım aşamalarında zorlandınız mı?

Bekir Dağsever : Kitabım yayınlandıktan sonra hayatım da çokta bir değişiklik olmadı. Fakat en mutlu olduğum anlardan biri kitabımın çıkmasıydı. Bundan daha da mutlu oluşum, üçüncü kitabım Düziçi Çitli Köyü Avşar Halk Kültürü. *(fıkraları, ağıtları, şiirleri, gelenekleri)* adlı kitabım öyle tutuldu ki, köyümden gurbete kocaya giden kızlar bile çeyizine alıp koydular. Bu mutluluğumu anlatmam. Bu sevinci yazar çize**r** herkesin yaşamasını isterim.

Hüseyin Er: Yayın ve basım aşamalarında zorlandınız mı?

Bekir Dağsever : Bir yazar için en zor iş bu olsa gerek. Yayınevi bul, yayınevini buldun, kitabı çıkaracak gücün var mı? Kitap çıkınca okuyucu bulabilecek miyim? Çevreden ve yazarlardan nasıl bir eleştiri alırım. Bunlar başlı başına önemli sorunlardan. İlk iki kitabımın benim acemi oluşumdan, haberim olmadan yayınevi telif hakkını da almışlar. O kitaplarımın ikinci baskılarını yapamadım.

Hüseyin Er: Eserlerinizin insanlara nasıl bir duygu bırakmasını arzuladınız?

Bekir Dağsever: Şunu çok iyi bilirim bir şair, yazar, çizer; halkının yazan eli, işiten kulağı, söyleyen dili olmalı. Öyle şeyler yazılmalı ki okuyucuyu iyiye güzele, vatan, millet, doğa sevgisini şiirlerle, masallarla, hikâyelerle , anılarla en güzel şekilde anlatılmalı. Okuyucu haklı ve haksızı ayrıt edebilmeli. Zaten kitap okuma özürlü bir toplumda yaşıyoruz. Bunları yazarken de herkesin kolayca anlayabileceği bir dille anlatılmalı ve şiir olsun masal olsun dinleyici ve okuyucunun beyninde bir şeyler bırakılmalı.

Yazar her zaman kendini yenilemeli yazılmamışları yazmalı fark yaratmalı.. Yazdıklarınla yaşadıkların birbirine uyarsa şiir de, masalda öyküde güzel olur.

Hüseyin Er: Bu güne kadar ki çalışmalarınızdan kısaca bahseder misiniz.

Bekir Dağsever: Şimdiye kadar benim yazdıklarım ve diğer kişilerin şiir ve anılarını kitaplaştırdıklarımla yayınladığım kitap sayısı 20'nin üzerindedir. Ayrıca bazı dernekler, okullar, vakıflar ve başka kuruluşların; masal, öykü, şiir, halk bilimi (folklor) gibi yazın türleri yarışmalarına jüri üyeliği yapmaktayım. Ayrıca bu eserlerden çıkarmak isteyenlerin editörlüğünü de yapıyorum. Yani 50 yıldan fazla yazın sanatının içindeyim.

Hüseyin Er: Sanatınızı icra ederken etkilendiğiniz veya örnek aldığınız kişiler oldumu, olduysa bu kişilerin hayatınıza, sanatsal gelişiminize etkisi nedir?

Bekir Dağsever: Ben Karacaoğlan, Dadaloğlu, Elbeyoğlu bir de dünyaca ünlü Yaşar Kemallerin, yaşadığı Yukarı Çukurovalıyım. Günümüzün büyük ozanlardan, yazarlardan etkilenmişimdir. İşin öteki boyutu, babamın babası, annemin babası şair olunca artık genlerden mi diyelim. Bize de şairlik yazarlık bulaştı. Başta da söylediğim gibi yaşadığım köyde halk kültürü çok yaygın. Kadınlarımız ve gençlerimiz bile mutlaka Karacaoğlan'dan, Dadaloğlu'ndan ya da başka bir ozandan mutlaka birkaç dörtlük bilirler. Durum böyle olunca benimde başkanlığını yaptığım Çitli Köyü Kültür Ve Dayaışma Derneği türkülü şiirli, köy seyirlik oyunlu etkinliklerimizi yapmaktayız. Hatta köyümüzde Kültür Bakanlığı somut olmayan kültürel miras taşıyan resmi kimlikli üç tane şair ve aşığımız var.

Hüseyin Er: Yaşamınızın olmazsa olmazları nelerdir?

Bekir Dağsever: Bu sorunuza çok kısa bir cevap vereceğim. Halkım yani sosyal çevrem ve kitaplarım. Ruhumu dinlendirmek, duygularımı başkalarıyla paylaşmak için yazıyorum. Bu konu çok önemli belki de yazmasam, okumasam yaşayamam.

Hüseyin Er: Kültür sanat adına katıldığınız yurt içi yurt dışı etkinlikler nelerdir?

Bekir Dağsever: Kültür ve sanat adına katıldığım etkinliklerin sayısını bende bilemiyorum.Bunlardan bazıları: 4 kere Kars Murat Çobanoğlu etkinliği,kars Aşık ve şair etkinlikleri, Kütahya dört kez Kütahya merkeze 2 yıl,1yıl Simav,1yıl Tunçbilek ilçelerine, Kahramanmaraş. Bingöl Kığı Bal festivali, Elazığ Perşembe şiir akşamları, Antalya-Elmalı Abdal Musa anma etkinlikleri, Bodrum şair ve yazarlar etkinliği, Bursa Büyükşehir şairler festivali, Ceyhan şairler buluşması, Gaziantep şiir etkinlikleri, Mersin şairler etkinliği, Ceyhan, Kozan, Pozantı, Niğde, Hatay, zaten kurucuları arasında yer aldığım Çukurova Edebiyatçılar Derneği, her yıl düzenli olarak uluslararası müzik ve şiir etkinliği, Aydın, Söke. Sayısını bilemediğim kadar etkinlik.

Şiir yarışmalarına katıldım. Aldığım ödül, plaket katılım ve teşekkür belge sayısını bilemiyorum. Birincilik, ikincilik, mansiyon, özendirme ödülleri.

Dernekler konusuna gelince Çukurova Edebiyatçılar Derneği kurucularındanım ve hala yönetimindeyim.

Adana' da Yüreğir Osmaniyeliler Kültür ve Dayanışma Derneği kurucu ve onursal başkanıyım.

Osmaniye/Düziçi Çitli Köyü Kültür ve Dayanışma derneğinin hem kurucusu hem de başkanlığını yürütmekteyim. ***Hüseyin Er : Gelecekle ilgili planlarınız nelerdir?***

Bekir Dağsever: Gelecekle ilgili önemli bir planım yok. Elimde bulunan birkaç dosyayı kitap haline getirmek. Hem bunları hem eski ki kitaplarımı dijital ortama aktarıp, yeni nesillere medya yoluyla buluşturma çabam var. 2000 -3000 kitaplı bir kütüphaneye sahibim. Benim için çok çok önemli bir konu da kütüphanemde bulunan kitapları atıldurumdan kurtarıp bir kütüphane kurma hayalim var.

Hüseyin Er: Sosyal medyayla aranız nasıl? Hangilerini kullanmıyorsunuz ve neden?

Bekir Dağsever: Sosyal medyayla aram orta yollu sayılır. Mail ve facebook kullanıcısıyım. Bunları da kültür amaçlı kullanıyorum. Diğerlerinden yaşım gereği mi yoksa anlamıyor muyum onlarla pek işim olmuyor.

Hüseyin Er: *Değerli vaktinizi bizimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Ben sizi tanımaktan çok mutlu oldum. Umarım okuyucularımız da memnun kalacaklardır. Sevgiyle kalın... Size yazın hayatında ömür boyu başarılar diliyorum.*

Bekir Dağsever: Bana bu fırsatı verdiğiniz için sağlık mutluluk dileklerimle ben teşekkür ederim.

Hazırlayan
Hüseyin Er

BEN NE YAZARDIM
Omuz omuzaydık aynı yarışta
Doğruluk olurdu her bir duruşta
Beraberdik dostluk savaş barışta
Dönenler olmasa ben ne yazardım

Yağcı yalakanın bellidir yeri
Vatan millet dedik koştuk ileri
Kimi baştan döndü görünce zoru
Kananlar olmasa ben ne yazardım

Yemen'de dedemin ruhu sızlandı
Laik cumhuriyet bazen dizlendi
Ata ilkesinin yolu buzlandı
Sönenler olmasa ben ne yazardım

Haydi kurtuluşa verelim ahit
Her gün veriyoruz bir iki şehit
Buna önce Allah halkımdır şahit
Yananlar olmasa ben ne yazardım

Satılmış kalemler satılmış beyin
Her yerde aymazlık her yerde oyun
Kimi çoban olmuş kimisi koyun
Sinenler olmasa ben ne yazardım

Dağsever unutmaz yanağı konca
Gafil yerlerine bazı çıkınca
Sarılıpta al yanaktan öpünce
Cananlar olmasa ben ne ya

Bekir DAĞSEVER

HALKBİLİM SEVDALISI OZAN DAĞSEVER

Ali OZANEMRE

SANATÇI KİŞİ/KİŞİLİK, Söyleşilerimizde söz konusu olduğunda benim, zaman zaman dile getirip dostlarımla paylaştığım bir görüşüm vardır:

Sanat yolunda ter dökecek kişide şu 3 durumun birlikte olması gerekir. Bunlardan biri anada atada bir sanat damarının bulunması… Otu çek köküne bak demiş atalar. Yani kişinin genlerinde o damar olmalı. Bu yetmez. İkinci bir özellik daha var. O da okumak araştırmak, yani benim at oynatmak istediğim bu alanda (öykü, şiir vb) başkaları ne yapmışlar, ne yazmışlar, bu sanat alanının çıtasını nereye dek çıkarmışlar… Ürün sahibi bir sanatçı olabilmek için bu da yetmez. Bir de günlük hoş yaşamın tatlı anlarından ödün vererek oturup üretim için ter dökmek gerekir. Bu üçlü bir arada olmazsa iyi ürün veren bir sanatçı olunmaz.

Çok yıllara varan uzun bir süreden beri tanırım Bekir Dağsever'i. Dağsever'de bu üç durumun üçü birlikte vardır.

Sırtını Dumanlı dağlarına vermiş, yönünü önündeki geniş ovaya çevirmiş olan Düziçi ilçesinin birkaç kilometre sağındaki Çitli köyündendir Dağsever. Çitli köyü de sırtını Düldül dağının sol koluna yaslamıştır. Çitli'den Andırın'a doğru baktığında Eğridüldül selam eder, el eder bereketli Düziçi ovasına.

"Çitli" köyü, önceleri Maraş'a bağlıyken sonradan Osmaniye Düziçi'ne bağlanan, biz yöre halkının "Zindeğan" dediğimiz, sonradan adı "Yeşilyurt" olarak değiştirilen, koca Düldül dağının ağır kütlesinin arkasındaki derin derelerde kurulmuş olan "Zindan" köyünden göçerek dağın Düziçi yamacındaki yüzünde yeni bir köy kurmuş insanların yurdudur. Yani Çitlililer, aslında Yeşilyurt (Zindeğan) köyü kökenli insanlardır.

Kendisi de ozan tarzı halk şiirleri üretmiş olan rahmetli babam Kara Bekir'in "Zindeğanlıların hemen hemen hepsi âşıktır; hepsinde bir aşıklık vardır." dediği aklımda.

Bekir Dağsever'le her karşılaşmamda, onu her düşünmemde anımsar dururum babamın bu sözünü. Dağsever'in rahmetli dayısı Taksici Âdem Kılıç'ı da yakından tanımışımdır. O da âşıktı, ozan tarzı güzel şiirler yazardı.

Düziçi Çitli Köyü Kültür ve Dayanışma Derneği"nin kurucusu ve başkanı da olan şair/yazar Dağsever'in "Patates Mühürlü Dilekçe" gibi öykü ve "Büyüklere Masallar" gibi düzyazı kitapları yanında şiir kitapları da vardır. İşin doğrusu, onun asıl alanı halk kültürüdür ama o, en çok ozan tarzı halk şiirleriyle dolu şiir kitapları yazmıştır. Hemen hemen hepsi de tadına doyum olmaz başarılı şiirlerdir.

Çok başarılı olduğu, çok güzel şiirleri içinde benim hoşuma en çok gideni 4. dizeleri,

"Ben bunların darısına ne deyim?"
"Ben bunların gerisine ne deyim?"
"Ben bunların karısına ne deyim?"
"Ben bunların irisine ne deyim?"

gibi dizelerle biten şiiridir.

Yukarıdaki örneklemeden de anlaşılacağı üzere şiirlerinin çoğunluğu taşlama türündedir. Onlardan bir dörtlük şöyle:

"Medyalarda gezer sahte şebekler
Kaydırak telefon taşır bebekler
Herkeste araba büyük göbekler
Beygiri katırı unuttuk emmi"

Bir başka şiirinden bir dörtlük daha:

"Topu kaçmış adalette kantarın
Kolcu almış baltasını yontarın
Kasasında yüz mülteci bir TIR'ın
Her şey geldi bize huzur gelmedi"

Başka bir şiirinde ŞİİR nedirin yanıtlarını verir:

"Adem babaların yudumlarında
Elveda diyenin gidimlerinde
Ceylan sekişlinin adımlarında
Bir Türkmen beyinin kızıdır şiir"

Aşk şiiri diyebileceğimiz sevda üzerine yazılmış olanlardan, iki ayrı şiirinden, birer dörtlüğe de yer vermek isterim:

"Öte gitmiyorsun adın dilimde
Sazımdasın perdesinde telinde
Papatyasın çıkıyorsun falımda
Bir şiiri sevdim bir de yâr seni"
....
"Sensin benim uğraşımda, işimde
Gölge olur gezinirim peşinde
Karacoğlan Pınarının başında
Sisler arasında gördüm CERENİ"

Son alıntım, "benim sermayem" ayaklı şiirinden olsun:

"Bir gün yazmaz olur bu yazan elim
Söz söylemez olur konuşan dilim
Sonra diyeceğim 'hoş geldin ölüm'
Bir nefes alımı benim sermayem"

Dilerim, o "hoş geldin" sözünü söylemeden daha yıllarca yaşarsın ve daha başka güzel şiirler, kitaplar yazarsın sevgili kardeşim Bekir Dağsever. Eline, emeğine yüreğine uzun süre var olsun…

Ali OZANEMRE
(aliozanemre@gmail.com)

Ali OZANEMRE'ye
Katkılarından dolayı çok teşekkür ederiz.

Geçmişten Geleceğe Birkaç Satır

Toprağın kutsal ve sonsuz yolculuğundan geleceğin parlak yüzlerine selam olsun…

Sevdiklerimizin acı haberlerinin gölgesinde siz gelecek nesillere öğüt etmek için ve geleceğe duyduğum sonsuz inançla yazıyorum.

Toprak Ananın sesini duyarak bir ömür geçirdim. Toprak Ana da benim geceleri akıttığım göz yaşlarımı bağrına bastı, en büyük sırdaşım oldu. Evet ben Kırgız topraklarında savaşın kör kuyularında eşini ve üç oğlunu canından çok sevdiği gelinini ve de binlerce yurttaşını kaybetmişTolganay Ana.

Kulak verin ve dinleyin beni size öğüdüm şudur ki,

Barışı koruyun! Bizler ki cepheye bir avuç buğday gitsin diye açlıkla soğukla mücadele ettik.

Açgözlü olmayın! Toprak cömerttir. Onu kanla değil alınteri ile sulayın.

Kutsalı unutmayın! Toprak emek, ekmek, alın teri kutsaldır. Toprağa dokunmaktan vazgeçmeyin.

İnsanı ve evreni sevin! Her güzelliğin damarlarında sevgi dolaşır.

Saygı duyun! Bereketin hangi buğday tanesinde olduğunu bilemezsin. Her bir taneye, her bir canlıya saygı duyun.

Şu an sizin bulunduğunuz dünyayı göremiyorum ama umut dolu gözlerle bunu okuduğunuzu hissediyorum.

Umarım siz gelecekteki aydınlık yüzlerimiz olarak İNSAN kalabilmeyi başarmış savaşlara son vermişsinizdir.

Sizlere barış dolu, sevginin ve saygının yeşerdiği, hoşgörünün hasat edildiği bir dünya diliyorum. Toprak Ananın bereketi üzerinize olsun…

(Cengiz Aytmatov `un Toprak Ana adlı eserinden esinlenilmiştir.)

Hale ÇELİK

TÜRKLER

Bin yıllık destandır söylenir dilde,
Tarihe kök salmış, solmaz bir gülüz.
Doğu'da, Batı'da, her türlü ilde,
Rüzgârla yarışan, dinmez bir hısız.

Ergenekon'dan çıktık, dağları deldik,
Zaferle sulandı bastığımız yer.
Bayrağın alına canımızı verdik,
Vatan toprağını kılmadık keder.

Mete'den Atilla'ya uzanır nesil,
Adalet dağıttık üç kıta boyu.
Alparslan'ın izi silinmez asil,
Tarihe yön veren Türk'ün öz soyu.

İstanbul surunda Fatih'in izi,
Çanakkale geçilmez, tarihe ferman.
Aydınlatır ufku İstiklal sözü,
Mustafa Kemal'le doğan her derman.

Özgürlük aşkıyla çarpar kalbimiz,
Turan ülküsüyle bakar gözümüz.
Yeryüzü şahittir, birleşse alem,
Bükülmez bileğimiz, dönmez sözümüz.

Gök kubbe çadırımız, güneş ise tuğ,
Eğilmez başımız, bükülmez bilek.
Damarda akan kan her zaman buyruk,
Türklüğü yaşatmak tek kutsal dilek.

Ömer KIVRAK

Abdullah AYDIN

Kitap Adı: Islahat
(Kelime anlamı: Düzeltme, iyileştirme, daha iyi bir duruma getirme)
Yazar: Selahattin Tomar

Hiç bitsin istemedim ama ne yazık ki her güzel yolculuk gibi bu da bitti. Sayfaları çevirirken ruhumda öyle derin dalgalanmalar hissettim ki... Hüzünden acımaya, coşkulu bir sevinçten nihai bir huzura uzanan rengârenk bir duygu yelpazesiydi yaşadığım. Hayatın tam kalbinden, en yalın ve en samimi yerinden yakalanan bu tür eserleri çok seviyorum.

Kitabın ilk sayfalarında, bir babanın ailesine sergilediği tutumu okurken Büyük Türk edebiyatçı Yaşar Kemal'in "İnsan olmak başka iş, insanlık başka iş"." sözü çınladı zihnimde. Hikâye derinleştikçe Yaşar Kemal'in o unutulmaz tespiti döküldü aklıma: "Bu ülkede dört şey olmayacaksın: kadın, çocuk, ağaç, sokak hayvanı..." Kaderine terk edilmiş çaresiz bir anne ile dünyayı sessizlikle göğüsleyen

Çiçek kızın var olma mücadelesi son derece sarsıcıydı. Annesini kaybedince sesini duyamadığı, sözünü duyuramadığı bir dünyada yapayalnız kalan Çiçek'e bir babanın merhametsizce yaklaşması, yazarın da nitelendirdiği gibi tam anlamıyla bir "insanlık suçuydu."

Ancak sonlara doğru yazar ezberleri bozup okuru harika bir kırılmayla şaşırtıyor: Bir babanın içsel dönüşümü ve vicdanla yeniden doğuşu... İşte tam bu noktada Neşet Ertaş'ın o ruhu okşayan türküsü yankılandı içimde: "Tatlı dile, güler yüze doyulur mu?"

Yazar bu kısacık 104 sayfaya koskoca bir hayatı, derin bir sitemi ve büyük bir umudu sığdırmayı başarmış. Bizi yönetenlerden ailelerimize, dostlarımızdan akrabalarımıza kadar toplumun her kesiminde en çok açlığını çektiğimiz şey tam olarak bu: Bir tatlı dil, samimi bir tebessüm.

Buradan kalbi sevgiyle çarpan herkese ailelere, öğretmenlere ve yönetenlere gönülden seslenmek istiyorum: İçimizdeki ve çevremizdeki o narin "Çiçek"leri soldurmayın; o çiçekler sevgiyle, ilgiyle daima yaşasın.

Yanlarından gelip geçen herkes onlara kucak açsın ve "Merhaba, merhaba ey güzel çiçek!" Desin.

Güzel okumalar dilerim.

Kitapla kalın.

Abdullah AYDIN

Medine GÜLCAN

HAYATIMIN SESSİZ ÇIĞLIĞI

Ben Sivas'ın sessiz sokaklarında, mütevazı bir ailede büyüyen küçük bir kız çocuğuydum. Hayallerim küçüktü ama yüreğim kocaman... Bir gün mutlu bir yuva kuracağıma, sevgiyle yaşayacağıma inanıyordum. Fakat hayat bana hayal ettiğimden farklı bir yol hazırlamıştı.

Evlendim, anne oldum. Üç evladım dünyaya geldi. Onlar nefesim, umudum ve yaşama sebebim oldu. Bir annenin yüreği nasıl fedakârlık yaparsa ben de öyle yaşadım. Kendi isteklerimi susturdum, gözyaşlarımı içime akıttım. Yeter ki çocuklarım huzurlu büyüsün, kimse onların gözündeki ışığı söndürmesin istedim.

Yıllar geçti... Ben susarken acılar büyüdü. Omuzlarımda taşıdığım yük ağırlaştı ama hiçbir zaman pes etmedim. Her düştüğümde yeniden ayağa kalktım. Çünkü biliyordum ki beni ayakta tutan bir annenin sevgisi ve Allah'a olan güveniydi.

Hayat bana kolay davranmadı. Kırıldım, incindim, yalnız kaldım ve yine de kalbimde iyiliği taşımaya devam ettim. Her karanlık gecenin ardından bir sabah doğacağına inanarak yaşadım. Bir gün geriye dönüp baktığımda, yaşadığım acılar kadar verdiğim emekleri görüyorum. Ben sadece kendi hayatımı değil, çocuklarımın geleceğini de omuzlarımda taşıdım. Belki çok güldüğüm günler olmadı ama sabretmeyi, güçlü kalmayı ve yeniden umut etmeyi öğrendim.

Benim hikâyem, sessizce mücadele eden binlerce kadının hikâyesidir. Gözyaşlarıyla sulanmış, gözyaşlarıyla büyütülmüş bir ömrün hikâyesi... Ve ben bütün yaralarıma rağmen hâlâ umut etmeyi bilen bir kadınım. Bunlar beni ayakta tutuyor ve bütün zorluklara rağmen inancımı kaybetmedim, dualarıma sarıldım, doğruluktan ayrılmamaya çalıştım. Hayat bana birçok kez düştüğüm yerden yeniden kalkmayı öğretti.

Benim hikâyem; acının, sabrın, fedakârlığın ve umudun hikâyesidir. Belki kolay bir ömür yaşamadım ama her şeye rağmen ayakta kalmayı başardım. Çünkü biliyordum ki en uzun gecenin ardından mutlaka bir sabah olacaktı.

Medine Gülcan
Sivas

BİR GÖNÜL SEVDİM

Aşkı buldum yanlız seninle bitanem
Bir yürek sevdim.
Önce merhaba diyen sonra dostluk, sevgi saçan,
Bir yürek sevdim bazen kızgın,
Bazen kirgin, bazen dargin, bazen dalgin,
Bazen de buram buram özlem hasret kokan,
Bazen çocuksu nazlı bir beyaz gül,
Bazen de cesur mu cesur, kendinden emin,
Dağları delen bir yürek sevdim,
Sıcacık sevgi dolu yüreğimi benden aldı
Öyle bir yürek sevdim ki,
Yüreğim yüreğinde esir.
Tutuklu kaldı seni
Senin adın aşk olsun,
Geceleri rüyamda
Gündüzleri hayalimde göreyim
Senin adın sevda olsun,
Her nefeste senin çekeyim içime,
Hayat diye seni yaşayayım
Senin adın hasret olsun
Tek çektiğim çilem senin hasretin olsun.
Senin adın özlem olsun,
Tek özlediğim sen olasın hayatta,
Tek beklediğim sen.

Medine Gülcan
Sivas

.

Serap KAYPAK

i

Varoluş (Önceki sayılarımızdan devam)

....Yaşamda ailenin bulunduğu çevrenin, aldığı eğitimin çok rolü vardır. Üzüm üzüme baka baka kararır, Bakarsan bağ bakmazsan dağ olur. Bir elin nesi var iki elin sesi var. Birlikten kuvvet doğar. Gibi çocuğun yetişmesi de bu gibi unsurlara bağlıdır .

Eğer bur çocuk ilgisiz sevgisiz eğitimsiz büyürse ne olur, koca bir bataklık çukuruna düşer, çıkamaz orda boğulur. Hayatı öğrenemez karnını bırak ruhu aç kalır, saldırgan olur, hırçın asabi bencil emrivaki olur ve ta ki hayatı boyunca, son nefesine kadar tedavisi yoktur artık pin ucunu kaçırmıştır.

Anne- babanın da çevrenin de eğitiminde faydası olmaz, her şekilde aç büyüyen çocuk patlama derecesine gelip kinini öfkesini hırsını diğer insanlardan çıkaracak, çevreye zararı dokunacak, bir hiç bir bela olacak, artık sapıklıklar kalpazanlıklar, pskopatlıklar başlayacak hele de ergen çağa geldiğinde hormonların değiştiği sırada çocuk zapt edimez hale gelir. Acısını diğer hayvanlardan kendinin altındaki zayıf çocuklardan, hatta akranlarından çıkarır, günümüzde dahi sapıklıkların artması bu tür olayların göstergesi değil midir?

Yetmiş yaşına geldiğinde de bu böyle devam eder gider. Huylu huyundan vazgeçer mi hiç?

Ne bir yaşadığı hayattan ne kendi ailesinden, ne zevk alır nede kendi insanlığını ortaya koyabilir. Çünkü gözü hep dışardadır. Ailesini kendi çocuğunu çocuğunu tanıması, kendi çevresine karşın ne kadar hoş saygın mütevazi olsa bile gözü önceki yaşamında, çocukluğunda ki geçirmiş olduğu travmanın etkisindedir bu bayanda da böyle erkekte de her iki cinste de.

Cinsellik her canlıda bir ihtiyactır hava gibi su gibi nasıl karnını doyurup üstünü giyinip evinde barınıyorsan cinsellikte öyle bir gereksinimdir. Ama bunu abartıp da fazlalaştırırsan dünya toplumunda ahlaksızlık damgasına çarptırılıp ölümle cinayetle sonuçlanabilir. Ergen bir çocuğun yaşlı bir adamın, evli olduğu halde ailede her iki tarafın da cinselliği yaşayamaması, ensest ilişkiler ki küçük çocuklara yapılan tacizler istismarlar bunların hepsi o bizim basit bulduğumuz önemsemediğimiz aman o çocuktur, anlamaz dediğimiz öğretmek istemediğimiz eğitimsizlikten ortaya çıkıyor. Hatta anne- babanın bilinçsizliği bile çocuklara yansıyıp bu da toplumda farkındalık yaratıp itici duruma getiriyor. Bu sefer daha beter çocuk elimizden kayıp gider aslında ölüm temiz iş, öldü bitti gitti temizlendi dersin ya ölmeyip de elde avuç ta kalırsa o zaman tehlike işte .

Yaşlı bir amcamız hani yaş yetmiş iş bitmiş dediğimiz o mubarek eli öpülesi amcamız, vardı ya demek ki içinde halen gençliğinde, çocukluğunda yaşayamadıkları varmış. Adamın dermanı kalmamış halen nerde bir karşı cins, güzel bir kadın, tatlı hoş bir kız çocuğu görse beden işlevini bitirmiş olsa bile ruhu halen aç. Dokunarak göğüslerini, kalçalarını süzerek bakarak bile haz alıp tatmin olabiliyor. Bunu gerek direk gerekse kendine karşı güvenini sağlayarak konuşup arkadaşlığını kazanması hele de karşı tarafın ihtiyaçları varsa acizse kendini savunamıyorsa, uygulayıp kendine mahal edebiliyor.

Yine bir gün gözlemlediğim bir olayda ara ara toplantı sırasında amcamız bayanın ailesini tanıdığını ve ailesinin taktirlik olduğunu fertlerin mükemmel olduğunu söyeyerek ve amcanın yaşlı olması ve de kızın da yaşının küçük olması, kızın ona büyüklüğünden dolayı saygı duyduğunun göstergesi olarak amcaya güven duyması samimi olmasını sağlıyor.

.... **SERAP KAYPAK**/ OZAN MAVİ- YAZAR ŞAİR :)

Dursun YEŞİLOĞLU

PERİŞAN

Hele bakın şu devranın haline
Hâlleri perişan, hallar perişan
Binbir çeşit dert yüklenmiş beline
Kullari perişan, Kullar perişan.

Bir gizli el, hakkımızı çalıyor Boz
sırtlanlar sürümüze dalıyor
Tomurcukken gülümüzü yoluyor
Bagbancı perişan, Güller perişan

Deva diye, tuz sarılır çıbana
Seçtiğimiz hor bakıyor tâbana
Gönül tellerini kıran, kırana
Sazlarım perişan, Teller perişan.

Mansur gibi çarmıhada dardayım
Eyüp gibi çarmıhada zordayım
Bülbül gibi figandayım zardayım
Kelamim perişan, Diller perişan.

Tüm acılar ömrüm ile barıştı
Zalim felek, namertlerle buluştu
Göz yaşlarım kan revana karıştı
Irmaklar perişan, Seller perişan.

Kader bile, birkez gülmez yüzüme
Sönmez oldu, derya dönse közüme
Aşık Dursun, Volkan düştü özüme
Ocaklar perişan, Küller perişan.

Aşık Dursun YEŞİLOĞLU

MAALESEF

Güvenim kalmadı, kul oğlu kula
Vurmaz bildiklerim, vurdu maalesef.
Kaderim birtürlü gelmiyor yola
Kırmaz bildiklerim, kırdı maalesef.

Felekle bir olup, kumpas kuranlar
Kendini şah kızı sultan sananlar Dışı
müslümanlar, içi şeytanlar Yormaz
dediklerim, yordu maalesef.

Bazı güvenipte dost gördüklerim
Canciğer anlayıp, sırt bildiklerim
Gönül ülkesinden yurt verdiklerim
Satmaz dediklerim, satti maalesef.

Meğer böyle olmuş dünyanın hâli
Aşk tanımaz gülüm, kaymakam, vali
Oyle buruşturup kağıt misali
Atmaz gördüklerim, atti maalesef.

Yel olup esenle, yel oldum estim
En sadık bildiğim ülfeti kestim
Asla gönül kırmak olmadı kastim
Çatmaz bildiklerim, çattı maalesef.

Makamlı, makamsız, canlar tanıdım
En çok sever bildiğimden yanıldım
Aşka düştüm, aşık diye atıldım
Ütmez bildiklerim, üttü maalesef.

Sana sığınırım Rabbil Âlemin
Talihimi yazan senin kalemin
Su aldı batacak, bu ömür gemim
Batmaz bildiklerim, batti maalesef.

Aşık Dursun böyle, çok gördüm
yalan Bu âlemin işi entrika plân
Sevdamı bilirdim, edilmez talan
Ermez bildiklerim, etti maalesef.

Âşık Dursun YEŞİLOĞLU

YERİNDE KÜFÜR, BELÂGATTİR

Bugün denememize; köyümüzün hatıralarında, anılarında ve hikâyelerinde tazeliğini ilk günkü gibi koruyan, âdeta içimizde yaşamaya devam edip yanı başımızda hissettiğimiz merhum **Süleyman Kamışkıran** ile başlamak istiyorum.
Bir adam ki... Hani "adam gibi adam" deriz ya; doğruluktan kıl payı taviz vermeyen, *"Armut dibine düşer"* atasözünün en canlı örneği olan, yakinen tanıdığımız Süleyman Amcamız... Yiğit lakabıyla anılırdı: **Sarı Süleyman Emmimiz.**
Öyle bir babaydı ki evlatlarıyla birlikte çalışma fırsatım oldu. Zaten köyümüzden de tanıdığımız üzere; Çukurova'nın, Karagedik'in o kavurucu sıcaklarında helal lokma ile evlat yetiştiren koca bir çınardı. Lafı gediğine koyar, yerinde küfrünü eder; kimseden çekinmez, kimseye eğilip bükülmez ve doğrudan şaşmazdı. Bence bu dünyadaki en büyük mirası da yetiştirdiği evlatları oldu. Hepsi de hayat mücadelesini kardeşçe, kimseye zarar vermeden, alnının akıyla sürdürüyor.
Günümüz dünyasında bile hâlâ bu güzel insanların doğruluktan taviz vermeyen hatıralarıyla ayakta duruyoruz.
Ne yapmıştı merhum Süleyman Emmimiz?

*Kula kulluk etmemeyi miras bıraktı çocuklarına.
*Helal bir liranın, haram beş liradan çok daha değerli olduğunu öğretti.
* Komşunun malına, canına, namusuna göz dikmeden helalinden kazanmayı ve şerefle yaşamayı aşıladı.
*Aç gezmenin, alçakça gezmekten evla olduğunu** belletti.
*Kardeşçe yaşamayı, kardeşçe paylaşmayı öğretti.
Kısacası elinden geldiğince iyiliği ve doğruluğu miras bıraktı evlatlarına.
Onurlu, gururlu bir insandı. Haksızlık karşısında dimdik durur; vakti geldiğinde lafı esirgemez, taşı gediğine oturturdu.
Bir Süleyman Emmi geldi geçti bu dünyadan... Hastalandı bir gün. Dünya hali bu ya, insan bazen sağlığıyla imtihan edilir. İşin en etkileyici yanı da buydu belki: Rahatsızlığını bile dillendirmedi, kimseye dert yanmadı. Nasıl dimdik yaşadıysa, bu geçici âleme de öylece, sessiz bir vakarla veda etti.
Büyük insanların eksikliğinin derinliğini, ancak onlar ebedî âleme göç ettiğinde anlıyor insan. Biz ondan razıydık, Rabbim de razı olsun. Mekânı cennet olsun inşallah.
Çünkü biliriz ki; iyi insanlar, bıraktıkları onurlu anılarıyla yaşarlar.

Ömer DEMİR

Süleyman Kamışkıran

Bekir DAĞSEVER

MAVRA

Bu annadacam laf tee 1960'lardan. Bizim köyün ortasında koca çınarın dibine bir sürü adam toplanmışlar. Memmet Yalanatar'ınan Ehmet doğru söylemez Mavra kesiyo milledde goyunun gaval diynedi gimi diyniyolar.

Bizi görmedimiz duymadımız yerlerden yalanı su gumu içiyolar. Lafın eyesine eyesine vuruyolar. Bende ordan geçiyodum ulan nere gediyon gel sende laf diyne dediler. Bende ulan edem namaz vaatı yaklaşdı namaza yetişiyim dedim. İçlerinde Kopuk Durdu ulan ede gurbanım gel namaz gazaya galırda laf gazaya galmaz dedi. Durdu edemi de berk severim bende bir kenerden oturdum.

Ehmet ben gelince sesini acık dah yünsetti. Başladı annatmeye; "Geçennerde Osmaniye'ye bir dikiş mekinesi verdim. Şu İrecebin yanına variyimde şu mekineyi alak gelek dedim. Uzatmayak lafı, bacakları çemredim ver elini Çirişliyazı. Çirişliyazıya vardımıdı İrecepler daha zabah çayı içiyollar. Bana da çay verdiler. Orada iki bardak çayınan dört dene meke bazlamasını mideye endirdim. Garnım zıplık gımı oldu.İreceb'e dedim ki ede benim Osmaniye'de temirci de bir dikiş mekinesi var şunu alak gelek dedim. Olur Ehmet ede birer cuvara tellendirek de gedek o iş goley dedi.

İrecep motursikleti çalışdırdı. Ben terkisine bindim amma İrecep gaza bastı. Yol dayanır mı bire sanki tıyara olduk uçuyok. Osmaniye'nin beri yanda Gınalı çınar var orda eniş aşşa iki tene tır peygember vitesine dakmışlar birbiriyinen yarışıyolar Bizim İrecep iki tırın arasına daldı. Birde geri döndüm bakdımıdı tırlar geride sinek gadar anca görünüyolar. Ben daha böle bir motur sikled görmedim. Ben onu bunu bilmem motur alıcın mı Pilennet alacan" dedi.

O lafı bitirmeden Ehmet Doğrusöylemez lafa yannamasına girdi: "Bire Memmet Pilennet de motur mu? Sen birde Cavayı görsen… boşa dememişler "havada cet yerde Cava" diye. Geçennerde şu Tabaklara gediyimde, bizim gardaşlık Sırrı Yagıptan tütün alıyım dedim. Boynumu sündüre sündüre Tabaklara vardım. Ede atalar deller ki yüzün kannıyıkan söyle çekinmeden ede ben tütün diye geldim dedim."

Yağıp "benimde tütün galmadı aha tabakadanda başga bir dolayımlık varısa kör oluyum. Amma sennen Elbeliye gedek hemi sen al, hemi de ben alıyım" dedi. Yağıp Cavayı çalıştırdı. He gözünü seviyim bir gara duman atıyo ki Düldür görünmüyor. "Ede bin" dedi. İkimiz bindik, Tabaklardan çıkdık Murtlu dirseğin ordan Gaplan oturanın körpüsüne geldik gelmedik "ede gözlerini yum, sıkı dut uçuyok" dedi. Moturun ucu havaya kakdı amma gözümü açar gımı eddim, bir cüllüp dolu bir hartlabın yandan geçiyok elimi uzaddım. Bir goca dal cüllüp aldım.

Ben onu bunu bilmem, motur alacasan cava alacan boşa dememişler havada cet yerde Cava diye…"..

.

Bekir DAĞSEVER

Araştırmacı Yazar
Şair

NİHAT BİLİZ

DOSTA SELAM

Dosta giden yollar zor gelmez bize
Engel getiremez bizleri dize
Gönül gitmek ister dost evimize
Aziz dostlarıma bir selam olsun

Acısı acındır canda neşesin
Yüreğimde saklı gizli köşesin
Abu hayat gibi billur şişesin
Aziz dostlarıma bir selam olsun

Sözleri nasihat açık sofrası
Olmadı olamaz asla tafrası
Kirlenmemiş onun paktır afrası
Aziz dostlarıma bir selam olsun

Yanındadır iyi kötü gününde
Bugünde yanında geçmiş dününde
Tehlikeye atlar senin önünde
Aziz dostlarıma bir selam olsun

Halini hatrını arayıp sorar
Senden ne gelirse hep hayra yorar
Karşılık beklemez gönülden arar
Aziz dostlarıma bir selam olsun

Bazen olur deli bazende veli
Hırçın poraz gibi eserde yeli
Kahkahadır sende bazen göz seli
Aziz dostlarıma bir selam olsun

BEDRANOĞLU

BAKILSINDA GÖR

Ruhunda güzellik, selvidir boyu
Hele bir yakından, bakılsında gör
Meleklere benzer, asildir soyu
İnce bele kemer takılsında gör

Başına takınca, çiçekten çelenk
O nasıl, bir endam, o nasıl ahenk
Güzellği görsen şu dünyaya denk
Adına türküler, yakılsında gör

Nerelisin desen, mahsun bakıpda
Duru su misali, sessiz akıpda
Boynuna alyazma, alıp takıpda
Zülüfler gerdana, dökülsünde gör

Yıllarca, acılar , dertler sınadı
Tanımaz insanlar, onu kınadı
Kırdılar zalimce, kolu kanadı
Geçilmez duvarlar, yıkılsın da gör

Kelimeler, tek tek ,gelir hizaya
Rabbim uğratmasın, sakın kazaya
Karanlık gecede, benziyor aya
Yüzünde peçesi , çekilsin de gör

Gülşeninde öter, narin bülbüller
Hep hayrandır ona, al beyaz güller
Kıskanılar görsen, ah o gönüller
Sevgiler kalbine, ekilsinde gör

BEDRANOĞLU

BENDEDİR

Cahiller milleti bir bir ayırdı
Sitem dolu acı sözler bendedir
Bâzısı bizdendir diye kayırdı
Kahrolup yaş döken gözler bendedir

Ayrımız gayrımız tarih yazmamış
Bir kardeş kardeşe mezar kazmamış
Gücü yetti diye vurup ezmemiş
Matem dolu garip yüzler bendedir

Çıkarcılar böldü Türk Kürt Çerkez'i
Hain ilan etti dış güç herkesi
Para oldu şimdi sevgi merkezi
Mutluluk serapda közler bendedir

Kötüden uzak dur sakın ha derme
Seveni sevdayı incitip germe
Değmeze güvenip sırrını verme
Açılan yaraysa tuzlar bendedir

İnsana yakışan gerçek adalet
Adalet yok ise sonu sefalet
Sefalet olursa başlar felaket
Millet çile çeker izler bendedir

Kenetlensin eller candan sarılıp
Binada harç gibi bir bir karılıp
Rahmana sığınıp kirden arınıp
Sen ben bu o değil bizler bendedir.

NİHAT BİLİZ
BEDRANOĞLU

Abdullah ALTINKUP

BU KAÇINCI GÜZ?

Eylül de geldi farkında mısın? Sabahattin Ali'nin: " Çayı, kitapları, Eylülü, maviyi, denizi seviyorum ve tüm adaletsiz insanlardan eşit derecede uzak duruyorum" dediği anda çakılı kalmak isterdim aslında. İnsanlardan uzak durmayı seçiyorum ama yalnızken de canım sıkılmıyor değil diye bir espri patlatmak belki de en iyisi. Birileri çıkıp gelsin ve ben onu saatlerce dinleyeyim. Bak hele karşı sokaktan kim geliyor? Hey! Bir bakar mısın? Şöyle otur da iki demli çay söyleyelim. Sen de kim sin? Uzatma işte! Sen rüzgarın sesini dinle. Ben gökyüzünü seyre dalayım. Sen yaprak hışırtıları eşliğinde dans et. Ben, bulutlara dalayım ara sıra sen elindeki sopa ile bir şeyler çiz toprağa. Uzunca bir süre sessizce oturalım şu bankta. Sonra, sen kendinden bahset. Bana peşi sıra sorular sor ama boğmadan. Olur mu?

Yeni karşılaşmış herkes gibi memleket neresi diyerek başla söze. Ben de sana kuş uçmaz kervan geçmez dağların, uzun ince yolların sonundaki doğum yerimin anlatayım dilim döndüğünce. Çınar ağaçlarının dere boyunca caka satışından, bir avuç toprak parçasından kışlığını çıkarmak için çırpınan anamdan, haftada birkaç kez yayık dövmesinden, tere yağlı kömbesinden, onca zorluğa rağmen gülmesinden falan işte... Gurbet ellerde yevmiye ile çalışan babamdan, şehir dönüşü bisiklet mi, televizyon mu oğlum deyişinden, bizi uzaktan sevişinden falan işte... Günde on binlerce metre yürümek zorunda olan dedemden, bir kucak dolusu kekikten, bir poşet kuzu göbeğinden, sızlayan bacaklarından falan işte... Kekik toplamak için dağ tepe dolaşan ninemden, yedi yirmi dört başında taşıdığı banka kasasından, keçi sağmasından, canı sıkılınca ağlamasından falan işte... dağ haricinde bir yerleşim yerinin olmadığını zanneden kendimden, bisiklet yerine fedakarlık edip televizyon olur dememeden, keçilerden, oğlaklardan, sinirlenince delirmişçesine koşan katırdan, kocaman boynuzları ile efe gibi yürüyen tekeden falan işte...Biraz daha esnek şartlara sahip ablamdan, mavi lastik pabucundan, kısacık kesilmiş saçlarından falan işte... Hayallerin az da olsa iyileşmeye başladığı zamana denk gelen kardeşlerimden, dere maceralarından, karpuz tarlasından, patlak topun tadından falan işte... Memnun oldum adaş olduğumuza sevinsem mi sevinmesem mi bilemedim. Çam kabuğundan traktör yapmak da nereden aklına geldi? Tekerleri kimin lastik pabucunun topuğundan? Yemeyesin dayağı! Yok, yok eskiydi zaten onlar! Şu ilerideki çeşme var ya ondaki hortumdan tekerlek yapalım mı? Sana bisiklet almamı ister misin? O ne ki? Ooo çok işimiz var seninle! Oğlaklar diyorum ya kaçar da emerse annelerini? Korkuyorum! Ya yetişemezsem arkalarında! Vay halime! Eşekle suya gidilecekmiş. Bu yaşımda usandım hayattan. Büyüyünce nasıl olacak ki? Açım dedim. Ninem ayrana ekmek doğra dedi. Dün ablam süte ortak olmayalım diye tabağa tükürdü. Hım en iyisi dere kenarındaki bahçeden meyve taşlamak. Ceplerimi ağzına kadar dolduracağım. Ta ki komşu taşlamaya başlayana kadar.

Biliyor musun okul diye bir yer varmış. Eeee! Anamla babam konuşurlarken duydum. Beni yakın zamanda oraya göndereceklermiş. Öyle çok merek ediyorum ki okulu. Orada da eşekle suya gitmek var mı? Bana biraz okuldan bahseder misin? Neden susuyorsun ki? Bir şeyler söyle! Ha, bu arada ben çay içmem ki. Bana meyve suyu söylesen olmaz mı? Hey kahveci arkadaşıma meyve suyu ver. Tamam abi! Sağ ol. Okul diyordum. Nasıl bir yer. Orada öğretmen diye biri varmış. Okumayı öğrenecekmişim. Ne işime yarayacaksa! Neden hiç konuşmuyorsun? Ben dinlemeyi severim arkadaşım. Hadi söyle bakalım büyüyünce ne olacaksın? Büyümek iyi bir şey mi? Ne de çok soru soruyorsun. ya Sevgili çocukluğum al topunu başka yerde oyna! Bak eylül de geldi. Haydi okula... Oku ama canıma değil! Sen yine de çayı, kitapları, Eylülü, maviyi, denizi sev ve tüm adaletsiz insanlara eşit derecede uzak dur." olur mu?

Konumuzla alakası yok ama biraz önce çok hoşuma giden bir söz okudum. Aşk; "Ebu Cehil'in alamadığı kokuyu, Veysel Karani'nin almasıdır." diyordu. Eeee küçüklüğüm, benden bu kadar ya sen nasılsın? Gerçekte nasılsın? Sana samimi olacağım gerçekten nasılsın? Sormayı unuttum. Memleket neresi?

Abdullah ALTINKUP
Isparta Sütçüler

Erdoğan ÖNER

GARİBİM

Şu fani dünyada yüzü gülmedi
Nasıl geldi öyle gitti garibim
Hayat boyu istediği olmadı
Kaderine isyan etti garibim

Gençlik yaşamadan geçirdi ömür
Kör talih garibi eyledi dumur
Biliyor Allah'tan geliyor emir
Çile ile doğdu yetti garibim

Benzemişti Ferhat ile Şirine
Aşık oldu düştü körü körüne
Gönül verdi halden bilmez birine
Derdine dertleri kattı garibim

Bela oldu kaderinin karası
Dediler fakirsin başlık parası
Çalışmaktan başka yoktu çaresi
Gurbetin yolunu tuttu garibim

Tapu ile tarla takım dediler
Haftada kızıma bakım dediler
Kilo kilo altın yıkım dediler
Elde ne var ne yok sattı garibim

Kendini fukara fakir görmüşler
Kızımız aç kalır diye yermişler
Bir duyduki başkasına vermişler
Altı ay yatakta yattı garibim

Yüce yaratan dan ölüm istedi
Ne olur canımı çabuk al dedi
Karar verdi evlenmek yok ebedi
Hayali umudu attı garibim

Vura vura çürütmüştü döşünü
Vakâri görmüştü göz de yaşını
Bir gece ansızın aldı başını
Bilmeze kaybolup yitti garibim

Erdoğan Öner (Vakâri)

BEN GELDİM

Yıllar sonra alışmışken gülmeye
Merhaba geçmişim, yine ben geldim
Fırsatım olmadı seni silmeye
Merhaba geçmişim, yine ben geldim

Yılların altında beni ezmişsen
Kağıdıma hep göz yaşı yazmışsan
Her ne kadar ağlatıp da üzmüşsen
Merhaba geçmişim, yine ben geldim

Uzattı, elime bir kağıt verdi
Baktım ki kağıtta adresin vardı
Her zaman yanında yerim hazırdı
Merhaba geçmişim, yine ben geldim

Geldim diye artık neşe saçarsın
Benim gibi gurrundan geçersin
Umarım sen olsun kucak açarsın
Merhaba geçmişim yine ben geldim

Senden gittiğimin hesabını sor
Biliyorum beni sen görmezsin hor
Yine beni hırpala yine beni yor
Merhaba geçmişim, yine ben geldim

Bana acıları denklemişindir
Oralar yaramaz, gel demişindir
Ben değil amma sen özlemişindir
Merhaba geçmişim, yine ben geldim

Gönlümünen değil zorla saldılar
Sevincim huzurum tümün aldılar
Bir kurban lazımmış beni buldular
Merhaba geçmişin yine ben geldim

Vakari olmadı, başımdan savam
Senden kurtulmaktı en büyük davam
Ağlayıp göz yaşı dökmeye devam
Merhaba geçmişim,yine ben geldim

Erdoğan Öner (Vakâri)

Şahmeran Efsanesi

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde.Güneşin toprağı altın gibi ısıttığı, yılanların bilgeliği sakladığı kadim diyarlarda, yarısı insan yarısı yılan olan Şahmeran yaşarmış. O, yılanların kraliçesi; bilgeliğin, şifanın ve sırların bekçisiymiş. Gözleri insanın içine bakar, bakan kişi kendi gerçeğini görürmüş.

Günlerden bir gün, Camsap adında yoksul ama meraklı bir genç, geçimini sağlamak için arkadaşlarıyla bal toplamaya gitmiş. Ormanda açılan karanlık bir kuyuya bal dolu küp düşmüş. Arkadaşları küpü almak için Camsap'ı kuyuya indirmişler. Küpü yukarı çıkarınca ise… İpi kesip Camsap'ı orada yalnız bırakmışlar.

Camsap günlerce kuyuda kalmış. Açlıkla, korkuyla ve karanlıkla baş etmeye çalışırken bir duvarın ardında gizli bir geçit bulmuş. Bu geçit onu ışıklarla dolu, başka bir dünyaya götürmüş. İşte orada Şahmeran ile karşılaşmış.

Şahmeran, Camsap'a zarar vermemiş. Aksine ona şefkatle yaklaşmış, yaralarını sarmış, bilgeliğini onunla paylaşmış. Günler ayları kovalamış. Camsap, Şahmeran'ın diyarında huzuru bulmuş ama yüreğinde insanlara duyduğu özlem dinmemiş.

Gitmek istediğini söylediğinde Şahmeran üzülmüş ama izin vermiş.

Yalnız bir şartı varmış:"Sırrımı kimseye söylemeyeceksin."

Camsap yeryüzüne dönmüş, yıllar geçmiş. Gün gelmiş, ülkenin padişahı ölümcül bir hastalığa yakalanmış.

Hekimler, tek çarenin Şahmeran'ın eti olduğunu söylemişler. Halkın arasında fısıltılar dolaşmış ve Camsap'ın sırrı ortaya çıkmış.

Camsap zorla Şahmeran'ın yerini göstermiş. Yılanlar kaçışmış, dünya sessizleşmiş. Şahmeran yakalandığında Camsap'a bakmış ne öfkeyle ne de kinle… Sadece derin bir bilgelikle.

Ölmeden önce demiş ki:"Beni kaynatacaklar. İlk suyu içen ölecek. İkinci suyu içen şifa bulacak. Üçüncü suyu içen ise bilge olacak."

Söyledikleri aynen olmuş. Padişah iyileşmiş, vezir ölmüş. Camsap ise bilgeliği içmiş; halkın en büyük hekimi olmuş.

Derler ki o günden sonra yılanlar, insanlara küsmüş.

Ve Şahmeran…

Hâlâ her bilgenin sözünde, her şifacının duasında yaşamaya devam edermiş.

Gökten üç elma düşmüş:

Biri sadık olanlara,

Biri sırrı taşıyabilenlere,

Biri de bilgelik uğruna bedel ödeyenlere.

BAHAR

Yılardır bekledim yine beklerim
Gelsen de açılır, gönül kapılar
Haylinle yollarını gözlerim
Çiçekler donatmış sevgidir Bahar

Özlemle seherde yollara çıktım
İçimde yanmıştı, sevgiyle bağrım
Sana kavuşmaktı gayem amacım
Çiçekler donatmış, sevgidir Bahar

Bu caddeler bize dar gelir durur
Taşlı yollarında tasması vurur
Sevmeyen insanlar tuzaklar kurur
Çiçekler donatmış, sevgidir Bahar

Sana kavuşunca bulmuşum huzur
Hayatım gönlüme huzur doldurur
Akıtma gözyaşını, ruhuma vurur
Çiçekler donatmış, sevgidir Bahar

Bir saniye bile yanımda olman
Mutluluk doldurdu kalbime o an
İki gün benimle olduğun zaman
Çiçekler donatmış sevgidir Bahar

Yollar kısalırken ayrılık vakti
Yüreğim hüzünlü ateşi yaktı
Kurtoğlu, yollarda hep seni andı
Çiçekler donatmış, sevgidir Bahar.

31.03.2026
Selami KURT
Şair Yazar

SERAMİĞİN BAŞKENTİ ÇANAKKALE ÇAN MUHAMMET TALHA AKTAŞ VEFA GECESİ.

28-30 Ağustos 2026 tarihleri arasında bir yıla yakın zamandır, DMD kas Hastası bir yavrumuz için gecesini gündüzüne katıp programlar hazırlayan, şair Yazar ve ozanlarımızın fedakâr katkıları ile destek ve yardımları sayesinde yapılan etkinliklerin baş aktörü Halk şairi yazar Orhan Oyanık'tır. Yaklaşık 60 şair ve yazar, akademisyen halk ozanları ve bir o kadar da destek sağlayan konuklar bu programa katıldılar.

Programın amacına ulaşması amacıyla Halk Şairi yazar Orhan Oyanık tarafından hazırlanan "Gülüşlerime ortak Olur musun?" antolojisi satışında elde edilen gelir yine Muhammet Talha'nın tedavisinde kullanılıyor. Büyük oranda satışı sağlanan bu antoloji için katkı sağlayan destek olan şairlerimizi tebrik ediyoruz.27 Ağustos 2026 tarihinde yola çıkarak uzun bir yolculuktan sonra Çanakkale Biga otogarına saat dokuz da ulaşmıştım. Büyük ilçelerimizden biri. Orhan Oyanık bey, beni bekliyordu.

Birlikte Çan ilçesine gittik. Çan ilçesi Biga'ya göre nüfus bakımından küçük ancak doğal zenginlikleri insanlarının sevecen yüzleri misafir sever olduklarını göstermekteydi

.Orhan Oyanık beyin ailesi cana yakın misafirperver, ağırbaşlı mütevazı hanım kardeşimiz kahvaltı hazırlamıştı. Sohbet ve tanışmadan sonra biraz dinlendikten sonra eksik kalan işleri tamamlamak amacıyla çan ilçe merkezi ve caddelerinde dolaşırken Çan Belediye Başkanı Harun Arslan'ın talimatıyla caddeler lavanta kokulu deterjanlarla yıkatıyor caddeler lavanta kokuları saçıyordu. Diğer ilçe belediyeleri örnek almasını dilerim.Esnaf cana yakın dost ve dostunu bağrına basan misafirperver insanlardı. İşleri tamamladıktan sonra konukların otele gelmeye başladıklarını öğreniyorduk.

28 Ağustos 2026 günü Şair yazar Akademisyen ve Halk Ozanlararıyla Çan Belediye başkanı Harun Arsla makamında ziyaret edildi. Başkan tam bir halk adamı güler yüzlü çalışkan bir kişi, Belediye başkanlığına; encümen olduğunda aday olarak seçilmişti. Muhammet Talha Aktaş'ın anne babası ve küçük yavruda getirilmişti. Şair ve yazarlar başkana kitaplarını takdim ettiler. Akşam saat 19;30da program başladı. Şehitler diyarındayız düşmana geçit vermeyen Çanakkale'de bir destanın yazıldığı yerdeyiz.

Saygı duruşu ve istiklâl marşının okunmasıyla ve Halk şairi yazar Orhan Oyanık beyin açılış ve programın amacının açıklanmasıyla başlamış oldu.Çan Kültür Merkezinden görevli Gitar sanatçısı Öğretmen Özgür KILIÇAL samimi mütevazı eğitimciliği ile öğrencilerine sanat öğretmekte ve bizlerle tanışırken güler yüzlülüğü ve cana yakın dostluğu sayesinde gönlümüze bir insan daha yerleşmiş oldu.

Programın ilk sanatçısı Özgür Bey oldu ve gitarı ile güzel şarkılar icra etti. Yardım ve ilgisinden dolayı hocamıza yürekten teşekkür ediyoruz. Âşıklık geleneğinin ustalarından Âşık Temel Turabi ve Sesiyle sazıyla Gülsüm Kahraman sahnenin önde gelen sanatçılarıydı.

Şairler şiirlerini okudu yorumladı, Cümbüş sanatçımız Türk sanat müziğinden eserler icra ettiler. Program bitiminde Katılımcı şair yazar ve ozanlara plaket madalya ve onur belgesi takdim edildi. İlk günün programı sona ermişti ve herkes sohbet etmek ve dinlenmek için otele geçtiler.

Selami KURT

MUSA GÜVEN

Dr.Musa Güven
Ortopedi ve Travmatoloji Uzmanı

AL SİZİN OLSUN

Geçiyor baharlar geçiyor yazlar
Gençlik elden gitti yüreğim sızlar
Ne çok Vadedilmiş verilmiş sözler
Yolun sonundayım al sizin olsun

Yaşadım mı sanki bir ömür geçti
O güzel yıllarım gençliğim uçtu
Yaşım altmış yetmiş huzurum kaçtı
Gelipte geçtiğim yol sizin olsun

İyi söz söyledim kötülük gördüm
Darbeyi alsam da sevgiler ördüm
Acılar çeksemde sefada sürdüm
Sözü bana kalsın dil sizin olsun

Yalancı dünyanın haline şaşdım
Bir hayal uğruna yollara düşdüm
Ha bu gün ha yarın umuda koşdum
Umman bana kalsın göl sizin olsun

TABİBİ'yim koştum koştum yoruldum
Hayatın içinde yundum duruldum
Bazan düz ovada ,dağda görüldüm
Çalı - çırpı yeter gül sizin olsun

Musa GÜVEN

KOYMA KALBİNE

Boş ver vefasızı ruhunu yorma
sen sen olki yanlış yerlerde durma
Hata yapanları affet, hor görme
Nefretten arındır koyma kalbine

Vefa yoksa ayrıl göster farkını
Dünya düzeni bu döndür çarkını
Kötülük akmasın kapat arkını
Kin bir hastalıktır koyma kalbine

Hakkın terazisi gerçeği tartar
Affettikçe senin değerin artar
Yanlışı yapmaktan kendini kurtar
Huzuru bozanı koyma kalbine

Arsızdan hırsızdan yoldaş olmuyor
Doymayı bilmezler küpü dolmuyor
Memnun edemezsin yüzü gülmüyor
Hatırı bilmezi koyma kalbine

TABİBİ böyledir sevmeyi sever
Kadir kıymet bilen insanı över
Yaptığı yanlışdan bağrını döver
Hata yapar isem koyma kalbine

Musa GÜVEN

Bestami YAZGAN

Gül Bahane

Asıl gaye Hakk'ı bulmak,
Kıvrım kıvrım yol bahane.
Suyun derdi umman olmak,
Coşkun akan sel bahane.
Gülistanda devran eyler,
Sanma boşa seyran eyler.
Hakk'ı şakır, Hakk ı söyler,
Bülbüllere gül bahane.
Tûli emel hirs veriyor,
Sabır nefse örs veriyor.
Arı bize ders veriyor,
Kovandaki bal bahane.
Rüzgâr eser, yaprak uçar;
Kara kışta kalır nâçar.
Allah "aç" der, çiçek açar;
Bahar gelir dal bahane.
Bir nazarla can durulur,
Sevgi tahtına kurulur.
Önce gönüller sarılır,
Bilen bilir kol bahane.

Bestami YAZGAN

Özledim Öğretmenim

Okumayı, yazmayı,
Soruları çözmeyi
Özledim öğretmenim.

Boş kaldı sevgi koyu,
Yolunu bir yaz boyu
Gözledim öğretmenim.

Tuttum bilgi elini,
Mutluluğun yolunu
İzledim öğretmenim.

Sana olan sevgimi
Sanma ki bunca zaman
Gizledim öğretmenim?

Gördüğüm çiçeklere
İsmini söylüyorum.
İnan ki öğretmenim,
Seni çok seviyorum.

Bestami YAZGAN

Yeni öğretim yılı
öğretmen, öğrenci ve velilerimize
hayırlı olsun.

Konuk Yazarımız

NUR DAĞIM

….kolay değil Yörük kızı olmak…kolay değil Alp ırkının Türk Soy'unun kanını taşımak…Kolay değil Ural, Altay ve Tanrı dağlarının Bozkır kavminden kan taşımak, kolay değil Azerbaycan'ın Gökçe gölü Çavuşlu dağlarında mefun bulunan Oğuz Kağan atamızın torunu olmak, kolay değil Oğuz'ların 24 boy'unun tamamında göçebe Oğuzlar'ın kızı(Yörük kızı) olmak, kolay değil Yörük Türkmen Vakfı Derneği Başkanlığını, başkan olarak sorumluluğunu taşımak…Amma kolay olan bir kültür sanat erbabı olarak, kendini aşıp, bütün kainatı onur, erdem, sevgi, saygıve eserlerimizle kucaklamak…

Ayşe Sultan ERDAL

Nur dağım şiirim ve Nur dağı İlçesi Ata topraklarim..

Makedonya kralı Büyük Iskender'in Parselle Savaşı Aslanlı geçidiyle tarihe şerh düşerken M.Ö 400'lerde Çin'in Şian kentinden başlayıp gelen ve Anadolu'yu boydan-boya kat eden tarihi İpek yolunun güney doğuya açılan, Hatay, Dörtyol, K.Maraş, Antep, Osmaniye geçidini tutan tarihin gözde İlçesi Nur Dağı,

6 Şubat depremiyle adeta küllerinden yeni doğan bir ecdat şehridir. Aynı zamanda. Hz.Ükkaşe hazretleri nezdinde Resulümüzun mührünü taşıyan bir kent konumundadır.

Beni kendisine çeken, kan bağıyla bağlı olduğum Ata şehrim Nur Dağım .

Ödül alan şiirim.

Hepinize sevgi, saygı, dostluklarimla değerli sanat dostlarım.

Ayşe Sultan ERDAL
Şair-YazarYörük Türkmen
Vakfı Derneği Başkanı.

SEN BENİM NUR DAĞIM

Sen benim Nur dağım ata diyarım
Geçmişim tarihim en güçlü yârim
Toroslardan geldim sıcaktır kanım
Nice güzellere han olmuş bağın
Sen benim cennetim gülüm Nur dağım

Sana yakışıyor onur ile şan
Dadaloglu geçmiş bırakmış lisan
Ben Yörük kızıyım bu halkla coşan
Nice güzellere han olmuş bağın
Sen benim cennetim gülüm Nur dağım

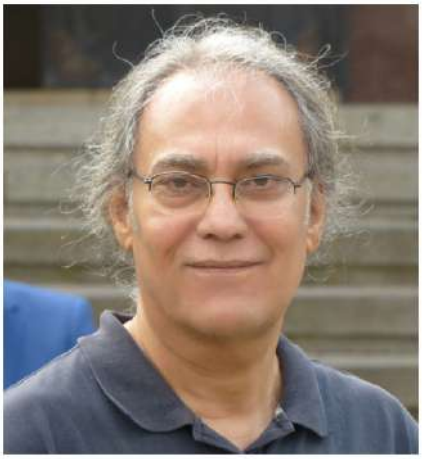
Ey Karacaoğlan isminle yaşa
Çok üstatlar çıkmış "Hazret Ükkaşe"
"Sakçagöz şelale" kapılmış coşa
Nice güzellere han olmuş bağın
Sen benim cennetim gülüm Nur dağım

Avşar Yörüğünün işte dergahı
Medeniyet şehri tarih izahı
Altın kaplı bir kent Rabbim sarrafı
Nice güzellere han olmuş bağın
Sen benim cennetim gülüm Nur dağım

Seyyah oldum erken yola koyuldum
Nur Dağı halkıyla beraber oldum
Sen İpek yolunda en kilit yoldun
Nice güzellere Han olmuş bağın
Sen benim cennetim gülüm Nur Dağım

Ayşe Sultan derki dostluk kuranlar
Şair yazar kalem ehli olanlar
Bak sanattan nasibini alanlar
Nice güzellere han olmuş bağın
Sen benim cennetim gülüm Nur dağım

Ayşe Sultan ERDAL

Hüseyin ER

Hayallerim Vardı

Sevmiştim, hem de delicesine
gözlerimde bir yangın, avuçlarımda köz
sen bir bahar dalıydın, ben dalda rüzgâr
ikimiz de aynı anda kırıldık o gece

Hayallerim vardı,
seninle başlayıp seninle biten
bir ev,
balkonda yaseminler
bahçede mimoza çiçekleri
kahkahalarımızla boyanmış duvarlar

Bir rüzgâr esti ansızın
ne sen tuttun elimi,
ne ben seni
ve savrulduk, iki yaprak gibi
farklı yönlere, farklı boşluklara

Karardı dünya
ayaklarım tökezledi, dilim sustu
ne bir çığlık, ne bir kelime
sadece sessizlik…
ve bir çöküş.

Yalnızlığında eridim
sıcaklığını aradım soğuk gecelerde
yokluğunu kokladım… caresiz
sesin yankılanmadı koridorlarda
göğsümde kanayan bir yara

Hâlâ adını fısıldıyorum
karanlıkta…
kimsenin duymayacağı kadar alçak
hayaller kuruyorum

Ama hepsi yarım,

Belki bir gün
bir gün diyorum,
yine bir rüzgâr ama tersine
Ama sen yoksun,
ben aynı sokakta, aynı kaldırımda

Ve yine de… seni seviyorum
hem de delicesine
sadece bu sefer,
sessiz
Ve sensiz.

*****

Dilsiz Miyim Ben

Kendimi yâre anlatamadım
Söyle sevgili dilsiz miyim ben
Ne yaptıysam kendimi tanıtamadım
Söyle sevgili dilsiz miyim ben.

Gözlerin bana oldu yabancı
Sözlerim sana oldu yalancı
Sen yolcu oldun ben garip hancı
Söyle sevgili dilsiz miyim ben.

Söyleye söyleye dilimden oldum
Ağlaya ağlaya gözümden oldum
Derdimi dökmekten artık yoruldum
Söyle sevgili dilsiz miyim ben.

Güle derdim döktüm, güller ağladı
Bülbül gül dalında yürek dağladı
Gökteki bulutlar kara bağladı
Söyle sevgili dilsiz miyim ben.

Ellerin sözüne hemen inandın
Yalan deseler de gerçektir sandın
Nasıl oldu da sen bunlara kandın
Söyle sevgili dilsiz miyim ben.

Hüseynik eriyor aşk yollarında
Neler vardı başka yalanlarında
Birgün yatamadım ben kollarında
Söyle sevgili dilsiz miyim ben.r

Hüseyin ER
Yazar-Şair Edtör

ÇUKUROVA DA YAŞAM

Yaz mevsimi gelmeden hemen baharda tohum kara toprakta baş gösterdiği anda küme küme amele (işçi) çadırları kurulur, yatağını, kabını-kacağını yani gerek duyduğu eşyalarını alan çadırına yerleşirdi. Sonra sabah gün doğmadan tarlaya girilir; çapa mı yapılacak, yaban otu mu yolunacak, seyrelti mi olacak... İşe koyulurdu amele. Çor-çocuk tarla kenarlarındaki bu sırtı toprak kanala dayanarak küme küme kurulan çadır çocuklarıydı. Onlarda kendilerince anaları, babalarının peşinde toprak kanal üzerinde çıkan yaban böğürtlenlerini kamıştan gümbür yapar karınlarını otla çöple doyurmaya çalışırlardı. Hiçbir şey bulamasalar anaları yufka ekmeğe katı pekmez sıvar dürüm eder ellerine veriverirdi. Taki gün batımına kadar. Aylarca sürerdi bu çalışmalar. İş biter mi bu seferde çor-çocuk toplanıp çeltik başağına gidilirdi.

Burası Çukurova harmanın hasat edildiği, çapaların şakır şakır inip inip kalktığı iki koca ırmağın Akdeniz'de buluştuğu, birbirini gizli gözetleme yerlerinden takip eden kaleler şehri koskoca Çukurova'ydı işte. Kırmıtlı'nın güneyinden akan koca Ceyhan (cahan) nehri, kapkara göz alabildiğine uzanan verimli tarlalar ve tarlaları birbirinden ayıran yılan gibi uzayan gri toprak yollar. Bu kapkara tarlalar üzerinde karınca gibi Doğu Anadolu'dan bile çalışmaya gelmiş nice insanlar ve aralarında yaşanan onca olaylar. Bunun yanı sıra ucu bucu görünmeyen büyük, küçük baş hayvanların yayıldığı uçsuz bucaksız meralar.

Bu verimli tarlalarda dilini dişini anlamadığınız geçim sıkıntısından dolayı Doğu'dan gelen insanlarla kardeşçe çalışan Çukurova insanı ve aralarında koparılamayacak kadar güçlü dostluklarda yaşanırdı. Ve aynı köyde yaşayıp birbirine emmioğlu deyip kazık atanlarda vardı elbet.

Öyle şeyler yaşanırdı ki akıl almaz. Gece gündüz demeden sabahtan akşama kadar yedi yirmi dört hiç susmadan öten cırcır böceğinin sesine tahammül ederek Çukurova'nın sarı sıcağını çekmek kolay değildi. Gündüz karasinek gece sivrisinek, tarlada mahsulün içine girince beyaz sinek nefes aldırmazdı. Gece yağan çiğ damlaları sabaha kadar pamuk dallarında asılı kalır, mahsulün içine girip sabah kahvaltısına kadar çalışıp tarlanın içinden çıkıncaya kadar yağmur yemişe dönerdi amele. Üzerlerinde bulunan tüm kıyafetler baştan aşağı çiğ damlalarının sularıyla ıslanırdı ama sanırsın üzerlerine yağmur yağmış sanırdın aslında. Tekrar sabah kahvaltısını güneşin altında küme küme gelişi güzel toprak üzerine serilen sofrada yaparken kururdu kıyafetler üzerlerinde.

Doğu Anadolu'dan gelen pos bıyıklı, iri yarı, kara kalın kaşlı kara iri gözlü, uçkuru göbeğin altından bağlanmış kara bez şalvarın altında karnı dışına sarkmış göde ağaların emrinde çalışan garip kimselerdik. Böyle cüssesine, kararlılığına bakmayın onlarda tarla sahiplerine kulluk eden gariplerdi elbet.

Devam

Yıllar yıllar sonra bizleri amele olarak çalıştırıp günlüğümüzü yevmiye olarak veren ağalar şimdiki dönemde kendi gelirine sahip kimseler olarak hayatına devam ederken o kapılarında çalıştırdıkları çadırından gözü çapaklı, ‘’gö’’ sümüklü ve sümüklerini kollarına çalarak uyanan çocukların mal varlıkları onlarınkini ikiye katladı şimdi.
Demem o ki!

Hayat çalışılmakla öğreniliyor. Emek demek hakkıyla bileğinin gücüyle, alnının teriyle kazanılan zenginlik demekti. Bir zamanlar babalarının evlatlarına kıyamayıp da tarla, bağ, bahçe işlerine sürülmeyen evlatların durumudur bu anlatılanların arkasındaki... Tarlalarının nerede nasıl, ne durumda olduğunu bilmeyen ağa çocukları. Ve nasıl kazanıldığından haberi dahi olmayan baba parasını çar-cur edip gelirini kumar ve içki masalarında kaybeden ağa çocuklarına sözüm…Çoğu çocuk gibi benim çocukluğumda hep tarlada çalışmak zorunda geçti. Hiçbir baltaya sap olamadım.

Akşam mesai bitip tarladan eve döndüğümüzde bedenimizde ki ağrıları ancak tanırdık.

Bir zamanlar Çukurova pamuk, fıstık tarlalarından geçilmezdi. Pamuğu beyaz sinek bitirirken fıstık bazı üreticiler tarafından devam ettirilmektedir. Doğu’dan gelen emekçi insanların bir kısmı Çukurova’ya yerleşerek şimdi tarım alanında söz sahibi kimseler olmuştur. Çukurova da eğer bir fıstık fabrikası varsa bu insanlar sayesindedir.

Demem o ki! Çocuk yaşta gelip tarıma dişiyle tırnağıyla emek verip öğrenmiş bütçesini ortaya koyarak değerine değer katmış emeğinin gücünü kullanmıştır. Kimisi de tekrar memletine dönüp GAP Projesinden faydalanıp pamuk bitkisini Doğu Anadoluya taşımıştır.

Şimdi göçebe gelen o ağalar. Onların çocukları fabrika sahibi iken esas mülk sahipleri tarlalar kardeşler arasında bölüşülünce geliri gerileyen kimseler olarak kaldılar.

Melek Avcı ÇOŞKUN
Şaiir Yazar

YUDUM YUDUM AŞK İÇTİM

Sevdaya inanmazdım bana kaygısız yoldu
Yüreğim yaralayıp, aklımı baştan aldı
Bu dert böyle ne imiş, elim böğrümde kaldı
Etrafında döndükçe, yudum yudum aşk içtim

Gam yüklü gönlüme az biraz merhamet etsen
Cefasına sabredip, bir kanadından tutsan
Çok mu zor gelir yârim, seyr eylemeyip yetsen
Ben sevdana kandıkça, yudum yudum aşk içtim

Öyle bir oyun etti ki kahpe felek bize
Kin ve nefret karışık, akıl kalp nasıl çöze
Bir çeşit karaçalı koydun yâr aramıza
Dertli sinem yandıkça, yudum yudum aşk içtim

Gül Hurigül sensiz bu canı netsin neylesin
Çıra gibi yanan şu gönlü nasıl eylesin
Kor ateşler içinde saysın sövsün söylesin
Söndükçe de döndükçe, yudum yudum aşk içtim

Melek Avcı ÇOŞKUN
Şaiir Yazar

Veli CUMA

Öykü

SAKAR OĞLAK

Dereköy'de güneş çok erken aşar. Daha ikindi vakti bütün köy kayaların gölgesinde kalır. Ufuk o kadar çok yakındır ki ara sıra ufuktaki kayaların üzerine konan kınalı keklikleri bile görebilirsiniz.
Köyün davarları Kötübağ'a geldiğinde her yeri gölge kaplamıştı. Orhan yol çatında bekliyordu. Sakar Oğlak ve kabasakal adında iki keçileri vardı. Onları sürüden ayırıp eve götürecekti.
Kabasakal yol çatına gelince sürüden ayrıldı. Evin yolunu tuttu. Fakat Sakar Oğlak görünürlerde yoktu.

Köyde az sayıda keçisi olanlar ortak sürü oluştururlar, sürüyü sırasıyla güderlerdi. O gün çobanlık sırası Hüseyin Amca'da idi. Orhan Sakar'ı göremeyince:

-Hüseyin Amca! Sakar'ı göremiyorum. Bir kez de siz bakar mısınız? Diye sordu. Hüseyin Amca önündeki sürüye göz attı:

-Sakar görünmüyor Orhan, dedi. Dağda Osman Efendi'nin davarlarına karışmış olmasın. Bir ara sürüler yan yana gelmişti.

Orhan bir kez daha taradı sürüyü. Sakar gerçekten de sürünün içinde yoktu. Çaresiz evlerine geri döndü. Babası çitleri tamir ediyordu. Ona seslendi:

-Baba, Sakar yok sürünün içinde, dedi.
-İyice baktın mı oğlum?
-Baktım baba.
-Hüseyin Amcan ne dedi?
-Osman Efendi'nin davarlarına karışmış olabilir, dedi.
-Osman Efendi henüz dönmemiştir dağdan. Yatsıdan sonra gidip bakarız.

Babasının adı Murat'tı. Murat köyde sevilen bir insandı. Kolay kolay sinirlenmez, soğukkanlı davranırdı. Orhan babasına yardım edince çitin onarımını tamamladılar. Araç-gereçlerini toplayıp, ellerini yıkadılar. Ailece akşam yemeğine oturdular. Yemekten kalktıkları zaman her taraf zifiri karanlığa bürünmüştü. Murat:
-Haydi gidelim Orhan. Osman Efendi dağdan gelmiştir, dedi.
-Gidelim baba.
-El fenerini de al. Hava çok karanlık!

Orhan el fenerini aldı. Babası ile birlikte evden çıktılar. Dışarıda tam bir bahar havası vardı. Hafif hafif esen rüzgâr mis gibi çam kokuyordu. Kayalarda yusufçuk kuşlarının sesleri yankılanıyordu.
Osman Efendilere doğru yürüdüler. Osman Efendinin evi köyün girişinde, hemen ormanın bitişiğindeydi.
Bir süre yan yana ve sessizce ilerlediler. Dönemece ulaştıklarında güçlü bir ışık parladı karşılarında. Yollarını gündüz gibi aydınlattı. Orhan:

-Ne kadar güçlü bir ışık bu? Sanki Traktör ışığı gibi, dedi.
-Bu öğretmen olmalı, dedi babası.

Karşıdan gelen gerçekten de öğretmendi. Selamlaştılar:

-İyi akşamlar öğretmen bey, Nereye böyle?
-İyi akşamlar Murat Efendi. Hasan Dede'ye gidiyorum. Siz nereye gidiyorsunuz?
-Osman Efendi'lere gidiyoruz. Bizim keçinin birisi kayıp. Ona bakacağız.
-Bakın tabi. Belki onun davarlarına karışmıştır.
-Hoşça kalın, diyerek yoluna devam etti öğretmen. O uzaklaşınca:
-Baba be. Öğretmenimiz çok iyi değil mi?
-Evet, oğlum. O çok iyi bir öğretmen.

Konuşa konuşa ilerlediler. Osman Efendi'nin evine yaklaşmışlardı. Murat durdu. Çünkü Osman'ın iki azılı köpeği vardı. Eve ve sürüye kim yaklaşırsa üzerine atılırlar, onu parçalamaya çalışırlardı. Murat seslendi:

-Osman Efendi! Osman Efendi!

Köpekler sesi duyunca havlamaya başladılar. Evin önünde dolaşanlar vardı. Osman Efendi'nin karısı:

-Kim o? diye karşılık verdi.
-Benim Cemile Yenge.
-Gel Murat. Osman Efendi evde. Gelin haydi.

Köpekleri durdurdu. Murat'la Orhan yaklaştılar:

-Cemile Yenge, bizim Sakar Oğlak kayıp. Acaba sizin davarlara karıştı mı diye sormaya geldik.
-Osman Efendi'ye bir sor bakalım.
Osman Efendi konuşmaları duymuştu.
Dışarıya çıktı:
-Hoş geldin köylüm, dedi. Buyur, gel içeri.
-Sağol Osman Efendi. İçeriye girmeyelim. Bizim Sakar Oğlak kayıp da onu bir soralım dedik. Acaba sizin sürüye karıştı mı diye.
-Bizim keçilerin içinde yabancı keçi görmedim. Nerede kaybetmiş Hüseyin keçiyi?
- Nerede kaybettiğini bilmiyor.
-Hüseyin'in çobanlığı batsın. Hiç beceremez keçi gütmeyi.
Osman Efendi'nin oğlu davarların arasında uğraşıyordu:
-Baba, Daz'ın oralarda bir keçi meliyordu. Sakın o olmasın.
-Daz'ın oralarda mı?
-Evet, Daz'ın güney yamacında meliyordu. Baktım ama göremedim keçiyi.
Murat'a döndü
-Yarın sabah bir bakın oralara. Nasibinizde varsa yaşıyordur, dedi.
Yapabilecekleri başka bir şey kalmamıştı.
"Hayırlı akşamlar" dileyip oradan ayrıldılar.
Orhan'ın içine kurt düşmüştü. İçinden "Keşke bir kurda, kuşa yem olmasaydı Sakar Oğlak. Sabahleyin sağ-salim bulabilseydik..." diye dualar ediyordu. Köy sessizdi. Ancak sessizliği vadide aralıklarla yankılanan çakal ulumaları bozuyordu.

Babası Orhan'ı sabahleyin daha güneş doğmadan kaldırdı. Azıklarını aldılar. Daz'ın yolunu tuttular. Bayıra doğru tırmanıyorlardı. Patika yol keskin taşlarla kaplıydı.
Daz bu yörenin en büyük tepelerinden biriydi. Hayli yüksek olduğu için orada çok az bitki yetişiyordu.
Köyün üst tarafındaki kayalıklara ulaşınca Orhan durdu. Çevreye bir göz gezdirdi. Doğuda Amik Ovası uzanıyordu. Ovanın üzeri gri, maviye çalar ince bir sis tabakasıyla örtülüydü. Babası sordu:
-Yoruldun mu oğlum?
-Biraz.
-Dinlenelim öyleyse.
Genişçe bir kayanın üzerine yan yana oturdular. Hafif hafif rüzgâr esiyordu. Ortama kekiklerin, menekşelerin kokları burcu burcu yayılıyordu.
-Amik Ovası ne kadar büyükmüş, dedi Orhan.
-Hem büyük, hem de verimlidir.
-Baba, biliyor musun? Ben hemen şu kayaların ardı dünyanın sonudur sanıyordum. Oysa şimdi yeni ufuklar belirdi önümüzde.
Murat:
-Hele bir Daz'a çıkalım. Daha neler göreceksin, dedi.
Kalktılar. Bayır yukarı tırmanmaya yeniden başladılar. Çalıların arasından bir tavşan fırladı. Şimşek hızıyla yokuş yukarı kaçıyordu.
Murat:
-Keşke tüfeği de getirseydik. Şimdi avlardık şu tavşanı, dedi.
-Yazık değil mi baba? Onun yavrusu vardır şimdi. Onu öldürürsen yavrularına kim bakacak?
-Haklısın, dedi Murat. Yavrularının olabileceğini düşünemedim.
Konuşa konuşa yollarına devam ettiler. Daz'ın eteklerine ulaşmışlardı.
-Tepede yoksa hiç aramayalım Sakar'ı.
-Niçin baba?
-Keçiler kayboldukları zaman tepelere çıkarlar. Sabahı orada ederler. Belki de uzaklar da gördükleri ışıklardan cesaret alırlar. Belki de yaklaşan tehlikeleri daha önce görebilmek içindir.Tam bunları konuşurken Orhan kulak kabarttı:
-Galiba keçi sesi duydum baba, dedi.
İkisi de sustular. Çevreyi gözetlemeye başladılar. Meleme sesini ikisi de duydu.
Orhan:
-Bu Sakar'ın sesi baba!
Onu önce Orhan gördü. Heyecanla bağırdı:
-İşte baba! Daz'ın yamacına bak! Ölmemiş Sakar'ımız! Kurtlar yiyememişler onu!
Murat, Orhan'ın gösterdiği yöne doğru baktı. Gerçekten de Sakar Oğlak yaşıyordu.Orhan:
-Sakar, Sakarım! Diye seslendi.
Sakar Orhan'ın sesini tanıdı. Meleyerek yamaç aşağı koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra yanlarındaydı. Habire sahiplerinin ellerini, ayaklarını kokluyordu. Orhan da onun kafasını ve sırtını okşadı. Rahatlayan Sakar bodur ağaçlara doğru yöneldi. Anlaşılan korkudan karnını doyurmak aklına gelmemişti.
-Buraya kadar gelmişken Daz'ın doruğuna çıkalım mı baba?
-Çıkalım.
Babası önde Orhan arkada, tırmanmaya başladılar yamaca. Orhan, doruğa yaklaştıkça heyecanlanıyordu. Acaba nelerle karşılaşacaktı dorukta? Tam bunları düşünürken batıda mavi ışıklar saçan kocaman bir gölün farkına vardı. Göle büyülenmiş gibi baktı. Heyecanla:
-Bu gölün adı ne baba?
Babası:
-O, deniz, dedi.
-Hangi deniz?
-Akdeniz.
-Akdeniz bize bu kadar yakın mı?
-Evet oğlum. Dağın öbür tarafı Akdeniz.
-Denizi yakından görmek istiyorum.
-Olur, amcanlara ziyarete giderken seni de götüreyim.
-Amcam İskenderun'da yaşıyor.
-Denizin kıyısındaki şehri görüyor musun?
-Evet.
-Orası İskenderun işte. Biliyor musun amcan köyün ilk üniversite bitireni.
-Öyle mi? Bilmiyordum.
-O küçükken çok kitap okurdu. Halen okumaya devam ediyor. Çok kitap okuduğu, okuduklarını da anladığı için parasız yatılı sınavını kazandı. Okullarda hep başarılı oldu. Şimdi de çok iyi bir işi var.
-Amcam gibi ben de üniversiteyi bitirmek istiyorum.
-Öyleyse derslerine iyi çalış. Çok sayıda kitap oku ama anlayarak oku. Amcan öyle yapardı. Çok kitap okurdu.
-Okurum, yeter ki sen bana kitaplar al.
-Söz, sana her pazara gittiğimde bir kitap alacağım. Arkadaşlarından ve sınıf kitaplığından da yararlanabilirsin.
-Söz veriyorum, ben de çok okuyacağım.
-Çok iyi bir öğretmenin var. Sınavı kazanırsan Liseyi İskenderun'da okursun.
Orhan gözlerini Akdeniz'den alamıyordu:
-Gemiler de vardır orada.
-Olmaz mı?
-Baba şu uzaktaki dağların adı ne?
-Toros Dağları.
-Baba kesin karar verdim. Hem çok kitap okuyacağım, hem ders çalışacağım, hem de öğretmenimi can kulağıyla dinleyeceğim.
-Aferin oğlum. Sana da o yakışır.
-Türkiye'miz ne kadar güzel değil mi baba?
-Evet, oğlum. Ülkemiz çok güzel.
Sakar Oğlak da yanlarına gelmişti:
-Haydi, dönelim köye.
Yamaç aşağı inmeye başladılar. Sakar Oğlak bir önlerine geçiyor, bir arkada kalıyor, sonra koşarak onlara yetişiyordu. Orhan ise İskenderun, Üniversite hayalini şimdiden kurmaya başlamıştı. Yol boyu hayalleri ile meşgul oldu.

Veli CUMA

Emine Önder

SULTAN OLDUK
1 Ağustos 2011, cuma…

Bir hafta öncesiydi. Sultan teyzenin evine yaptığımız ziyaret huzurlu ve mutlu geçmişti. Sultan teyze ev sahibimizin adıydı; o, bizleri gönlünde sultan yapmıştı. O kadar mutlu görünüyordu ki gözlerinin içi ışıl ışıl parlıyordu.

"Şimdi benim için mi geldiniz? Bu kadar mı geldiniz? Yemek yer misiniz? Çay… Çay yapayım mı? Hani başka kimse var mı?"

Soruları arka arkaya sorarken gözlerinin içi gülüyordu. Bizim ziyaretimiz, gecikmiş bir ziyaretti. Sultan teyze, en yakın komşularımızdan biriydi. Oğulları, kızları evlenmiş, evinden ayrılmış; eşini de ahirete yollamış, yalnız yaşayan ninelerden bir tanesiydi.

Onunla ilgili en çok hatırladığım an; eski toprak evinin balkonunda oturmuş, belini orta direğe dayamış hâlde, elinde tespihi, gözü yollarda, yoldan geçenlere bakarak sorduğu soruydu:

"Bize mi, bana mı geliyorsunuz?"

Bu soruyu her geçene soruşunu hiç unutamıyorum. Yıllar onun belini yaşlandırmıştı. Hayat ağır gelmişti belki ama o, beline eliyle destek vererek dimdik ayakta kalma savaşı veren bir ana olmuştu. Evlatları hayırlıydı; yalnız yaşamasına rağmen onu yalnız bırakmamaya çalışıyorlardı. Evi zaman zaman şenleniyor, zaman zaman sakinleşiyordu.

Toprak evinin yerine şimdi iki evladının evinin ortasında, iki odalı bir evi vardı. Orayı yıllarca arzulamıştı. "Bir odaya da razıyım," demesine rağmen ona iki oda yapmışlardı.

Bizi kapıda karşıladı. Yaz günü olmasına rağmen evi serindi. Sanki rüzgâr, Sultan nine ile birlik olmuş, bize "Hoş geldiniz," diyordu. Eve girdikçe gözümüze daha da büyük görünüyordu. Evet, evet… Evi gerçekten büyüktü. İki bölümlü bir saray sanki.

Sarayın çalışanları o gün oraları bizim için düzenlemiş gibiydi. Gözlerindeki o ışık içimizi aydınlatmış, bizi başka bir âleme götürmüştü. Komşum gerçekten mutlu olmuştu. Onun oğlu kızı olsa da, "Senin için, sana geldim," diyerek kapısını çalmak bambaşka bir anlam taşıyordu.

Bir mübarek güne daha anlam katmıştık. Bir âlimin sözünü hatırladım: "İnsan yaşarken kabrine ışık göndersin." "İnsan yaşarken kabrine ışığı nasıl gönderir?" diye düşünüyordum. Galiba buldum. Sultan ninenin ve diğer ninelerin ziyaretimizde gözlerindeki pırıltı. O ışık… Sevinçli, mutlu bakışlar. Dillerindeki dualar…

"Allah sizlerden razı olsun," demeleri…

Bunlar, kabrimize önceden yolladığımız ışıklar değil de nedir? Yalnızların yanında olmak, onlara küçük de olsa bir şeyler uzatmak… Onun eli bizim elimize uzanırken, "Sana lâyık değil ama bunlar senin için," demesi… Yarım elma, gönül alma ziyaretimizi sizce nasıl anlatmalı?

Allah'ın rızasını kazanmak bazen yanı başımızda durur da biz göremeyiz, anlayamayız. Farkına varabilmek bir lütuf değil de nedir sizce? Ziyaretine gittiklerimiz mi şanslı, yoksa bizler mi?

Ne güzel söylemiş Peygamberimiz: "Aranızda belli yaşlılarınız olmasa, gökten belalar başınıza yağmur gibi yağardı."

Yani onlar bizlere muhtaç değil; bizler onlara muhtacız. İbretle bir bakabilsek… Allah onlara verdiği cihazları sınırlamış: Eller, ayaklar, güç, kuvvet… Hepsi sınırlı. Hareketler yavaşlamış. Ama bizlere duruşlarıyla ne diyorlar?

"Bakın bize… Benim dediğiniz el, ayak, akıl ve diğerleri sizin değil. Bir gün elinizden alınacak. Onun için onları nerelerde kullandığınıza dikkat edin. Bedeniniz, hisleriniz, aklınız sermayenizdir. Tek dünyalı olmayın. Bakın bizlere; ölümü nasıl da yaklaştırdık. Sıramız bize yakın. Hâlimiz sizi aldatmasın. Sizler belki bizler gibi olmayabilirsiniz ama zamanınız bizlerinkinden de hızlı geçiyor. Aman ha, dikkat… Kalple, ışıklı gidin."

Demiyorlar mı sizce? Evet, diyorlar… Ama duyan kim, anlayan kim? İş işten geçmeden anlamak nasip eyle ya Rab.

Sultan ninenin sarayında ağırlandık biz. O bizden, biz ondan mutlu görünüyorduk. Şu soruyu sordu bizlere: "Sırada kim var? Bana yine gelecek misiniz?"

Kucakladık, öptük elini. "İnşallah," derken içimizi daha önce hiç tatmadığımız bir huzur kaplamıştı. Bu huzurun tadı, daha önce "huzur" dediğimize benzemiyordu. Hava sıcaktı ama içimiz serinlemişti.

"Haftaya Hatice teyze," dedik. Anlaştık. Orada bizi neyin beklediğini merak ederek ayrıldık. Sultan ninenin gönlüne sultan olmuştuk.

Yazan: Emine ÖNDER
Tarih : 18.01.2026
Yayına Hazırlayan : Samet ÖNDER

Harun Reşit İle İhtiyar

Harun Reşit Veziri ile birlikte tedbili kıyafet dolaşırken bahçesinde hurma fidanları diken bir ihtiyar görür. Selam verir ve aralarında şu konuşma geçer:

- Kolay gelsin, ne yapıyorsun böyle?

- Hurma fidanları dikiyorum.

- Peki bu diktiğin hurma fidanları ne zamana kadar büyür ve meyve vermeye başlar?

- Kim bilir belki on, belki yirmi sene sonra yetişir ve meyve vermeye başlar.

- Peki onların meyvelerini görebilecekmisin?

- Bu yaşlı halimle belki göremem. Ama bizden öncekilerin diktikleri ağaçların meyvelerini biz yedik. Biz de bizden sonrakilerin istifadeleri için bu hurma fidanlarını dikiyoruz.

Bu cevap Harun Reşid'in hoşuna gider ve bir kese altın verir. İhtiyar, Allah'a hamdeder ve:

- Diktiğim ağaçlar hemen meyve verdi.

Bu söz üzerine Harun Reşid bir kese daha altın verir ve ihtiyar yine Allah'a hamdeder ve:

- Herkesin diktiği meyve ağaçları yılda bir defa mahsül verir, benim diktiğim fidan hem hemen meyve verdi hem de senede iki defa ürün vermeye başladı.

Kim Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsa misafirini iyi ağırlasın. Bunun uygun süresi bir gün ve bir gecedir. Misafirlik (hakkı) üç gündür, bundan sonra (misafire ikram) sadakadır. Misafirin de ev sahibini sıkıntıya sokacak kadar onun yanında kalması helâl olmaz.

Hadisi Şerif-Buhârî, Edeb, 85

BENİ YAKTIĞIN KADAR SENDE YAN

Benim ciğerimi yaktığın kadar sende yan.
Sen kahrından zaten yorulmuşsun.
Benim yüreğimi yaktığın kadar sende yan
aynı acıları çek.

Ömür boyu yansın yüreğin yansın.
Yandıkça içerin kahrolsun.
Ahımı aldın sevdamı çaldın.
Bak şimdi yürekler darmadağın.

Bir telefonun başında bekçi kal öylece bekle.
Beklediğin sona ulaşmasın.
Öylece içinde binbir sorularla.

Başımdan duman çıkmasın için yansın.
Saatlerce bir kelimede
Mutluluk ara.
Mutluluk ara bir kelimen olsun üzerine türküler yaz.

Bir tatlı söze şiirler yaz.
benim çektiğimin bin katını çek ki
ölü yaşayan ol
duyguları ateşe atma.
Odunu vurmadan saatlerce yanmak nasılmış
bir gör bir gör ki anla

Ömer KIVRAK

Ömer Kıvrak'tan Bir Ömür Sevdama

Gözlerinin rengi ömrüme bahar,
Baktıkça içimde çiçekler açar.
Geceyi aydınlatan bir ışık var,
Seninle karanlık her sevdadan kaçar.
Sensiz geçen her saniye ömrüme yük,
Gönlümdeki bu sevda dağlardan büyük.
Dünya bir yana kalsa, içim sana dönük,
Sönmesin bu ateş, kalsın hep büyük.
Aynı gökyüzü altında atıyor kalbimiz,
Kaderin yazdığı en güzel hikayeyiz biz.
Bir ömür sürsün bu hiç silinmeyen iz,
Birbirimizde kaybolup, tek yürek olalım biz.

Söneyim Artık

Aklım kalır sende, adımların ağır,
Dönüp de bakmadın, çığlığım sağır.
Gidecek bir yolun var ise çağır,
Ateşin harında söneceğim gün...
Gözümden dökülen yaşlar kururken,
Yüreğim adını aşktan sorurken,
Zaman bir tek senin için dururken,
Gönlümü hasrete gömeceğim gün...
Kapanır kapılar, kararır gece,
Dilde yarım kalır son bir hece.
Bütün bu sevdalar bitti deyince,
Senden vazgeçip de öleceğim gün...
Ömer Kıvrak

AŞKTAN YANA

Yüzüm gülmedi.
Hırpalanmış param parça olmuş.
Hasarlı kalp.
Uykularım bölündü.

Gecelerim zindan oldu.
Sabahlarım haram oldu.
Kapımı çaldı.
Ayrılıklar sokak lambası arkadaşım oldu.

Şiirler tek dostum oldu.
Gel gitler arasında kaldım.
Sorguladım geçmişi.
Vazgeçtim her şeyden.

Teselli aradım.
Şarkılardan bulamadım.
Sadece gözyaşı döktüm.
Aşktan yana

Ramazan Eren
Osmaniye

İ

YAZMAKTAN BAŞKA ÇARE YOK

İçimi deftere döktüm,
Kalem sırdaşım,
Mısralar dostum.
Derin düşüncelere daldım.
Kalbimin sesini dinledim,

Haykırmak istedim.
Tıpkı deli taylar gibi
Yalın ayak koşmak istedim.
Yazıyorum durmadan...

Tıpkı bir ressamın tuvale çizdiği
Resimlere anlam yüklemesi gibi.
Mürekkep yorgun düşmüş,
Kalem çaresiz kalmış,

Belki de bu yükü kaldıramıyor.
Hüzünlü şarkılar,
Notasını bulamayan müzik fonları...
Yazmaktan başka çare

Ramazan Eren

OLUR GİBİ

Bazen derin düşünlere
Dalıyoruz aklımıza.
Binlerce deli sorular geliyor.
Sevmekten uslanmıyoruz.

Ders çıkartmıyoruz.
Hep aynı hataları yapıyoruz.
Oysaki değişen bir şey yok.
Yerimiz de sayıyoruz.

Bahane buluyoruz.
Umutlar kav dağının ardında kaldı.
Kaderimizi çekiyoruz.
Sadece gülüyoruz.

Aradan kaç yıl geçse
Fark eden ne olur.
Boşa heves ediyoruz.
Avunuyoruz kendimizle.

******

AŞKTAN YANA

Yüzüm gülmedi .
Hırpalanmış param parça olmuş.
Hasarlı kalp.
Uykularım bölündü.

Gecelerim zindan oldu.
Sabahlarım haram oldu.
Kapımı çaldı .
Ayrılıklar sokak lambası arkadaşım oldu.

Şiirler tek dostum oldu.
Gel gıtler arasında kaldım.
Sorduladım geçmizi.
Vazgeçtim Her şeyden.

Teselli aradım.
Şarkılardan bulamadım.
Sadece gözyaşı döktüm.
Aşktan yana

Ramazan Eren
Osmaniye

SEKSENLER - DOKSANLAR

Geçen gün çocukluk hatıralarım
Nostalji kulağıma fısıldadı..
"Hatırlıyor musun?" dedi,
"Mahalle bizimdi,"
"Akşam ezanıyla eve dönmek âdetimizdi.
Bir topun peşinde geçen çocukluk, ne güzeldi,
Şimdi o sokaklarda yalnızca hatıralar kaldı."

"Hatırlıyorum," dedim,
"Kasetler dönerdi,
Bir şarkı başlarken bütün evler dinlerdi.
Siyah-beyaz ekranlarda diziler beklenirdi,
O yılların sevinci kalbimize işlerdi."

"Bir misket, bir bisiklet, bir de mahalle maçı,
Cep harçlığımız yetmezdi ama yoktu telaşı.
Komşunun kapısı açıktı, eksik olmazdı sohbeti,
Paylaşmakla büyürdük,
Unutulmazdı o akşamlar."

"Şimdi yıllar geçti," dedi, "her şey değişti,"
"Çocukluğumuz uzaklarda
Bir masal gibi geçti."
Gülümsedim,
"Değişen dünya değil, belki bizdik," dedim,
"Seksenler, doksanlar...
İçimizde hep aynı kaldı."

Sevgilerimle

FİKRET ONAY
ŞAİR - YAZAR
(Almanya - Dortmund)

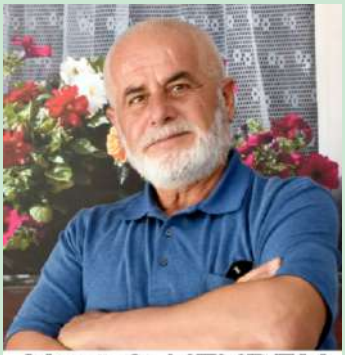
BEN BİTTİM BE USTA (3)

Ben bittim be usta, kalem sustu bir yerde,
Yazacak satırlarım kaldı yarım defterde.
Dost bildiklerim gitti, selamı kesti,
Geriye bir ben kaldım, bir de içimdeki dertle.
"BEN BİTTİM BE USTA" dedim kendi kendime,
Aynadaki gözlerim, baktı mahzun yüzüme.
Ne çok hayal kurmuştum ne çok düşüm vardı,
Meğer en büyük düşüm, insan sandığım sözde.

Yollarımı çalanlar, güldü arkamdan,
Düşerken izlediler, kimse tutmadı elimden.
Oysa ben hep inandım, insanın insan olduğuna,
Meğer herkes kendince, bir oyun peşindeymiş.
Kırıldım mı?
Kırıldım...
Ama artık ağlamam,
Yaşlarımı içime akıttım, kimseye göstermem.
Ben sustum be usta, sustukça büyüdüm,
"BEN BİTTİM BE USTA" dedim,
Küllerimden doğdum.
Sevdiğim toprak, sevdiklerim, şiirlerim,
Onlar kaldı yanımda, onlar oldu yoldaşım.
Bir tek kalemim kaldı, o da ihanet etmedi,
Sayfalara döktüm ben, içimdeki savaşım.
Geceler dostum oldu, yıldızlar sırdaşım,
Her satırda biraz ben, her dizede biraz aşkım.
Ben bittim sananlara, gülerim sadece,
"BEN BİTTİM BE USTA" dedim ya hani,
Aslında o, yeniden başlamaktı benim.
Şimdi ne çok şey öğrendim,
Ne çok şey anladım,
En büyük öğretmenmiş, hayat dedikleri yalan.
Vurdukça güçlendim ben, yıkıldıkça yükseldim,
Küllerimden doğmayı, ben çoktan başardım.
Artık ne beklentim var ne de bir sitemim,
Ben sadece yazarım, yaşadıklarım benim.
Okuyan anlar belki, anlamayan kendi bilir,
"BEN BİTTİM BE USTA" dedim bir zaman,
Şimdi diyorum ki;
BEN BAŞLADIM YENİDEN...

Sevgilerimle

FİKRET ONAY
ŞAİR - YAZAR
(Almanya - Dortmund)

BEKLEYEMEDİN

Şu gönül bağıma girsen de boşa
Kuruttun güllerim koklayamadın
Katılaştı kalbin döndü bir taşa
Kararan gönlünü aklayamadın

Kim gerdi gözüne bilmem ki perde?
Durmadı ki gönlün koyduğum yerde
Gizli tuttuğumuz gavlimiz nerde?
Ufacık bir sırrı saklayamadın

Kaybettim kendimi hilal kaşında
Nöbet tutar idim bilsem başında
Gelin olup gittin küçük yaşında
Üç dört sene daha bekleyemedin

Bilmiyorum kimden aldıysan emir
Yaktın ateşinle eyledin kömür
Yaşım altmış oldu geçiyor ömür
Bir kez olsun gelip yoklayamadın

Vurdun şu sineme yaralar açtın
Bu muydu ahtımız bırakıp kaçtın
Seveni terk ettin yâd eli seçtin
Sevda kervanını yükleyemedin

Hangi yana baksam seni görürdüm
Hasretinle erim erim erirdim
Sen uğruna canım bile verirdim
Ömrümü ömrüne ekleyemedin

Zaten yetim idim boynumu eydin
Aşık Yeydani'ye sen nasıl kıydın
Parayı sevdamın önüne koydun
Şu zalim nefsini paklayamadın.

Mustafa YEYDEM

OSMANİYE'M

Amanoslar eteğinde
Güzel yurdum Osmaniye'm
Bal doludur peteğinde
Güzel yurdum Osmaniye'm

Güneşi var kızgın yakar
Bir yanında Ceyhan akar
Kastabala tarih kokar
Güzel yurdum Osmaniye'm

Yaylaların vatanısın
Güzel Zorkun ve Mitis'in
Kalelerin diyarısın
Güzel yurdum Osmaniye'm

Güneyinde Karaçay'ın
Bahçe bağdır bütün köyün
Çok şen olur düğün toyun
Güzel yurdum Osmaniye'm

Narenciye dilimlerin
Karatepe kilimlerin
Meşhur şair, alimlerin
Güzel yurdum Osmaniye'm

Yeniköy de kuş cennetin
Aslantaş'ın var nimetin
Yerfıstığındır servetin
Güzel yurdum Osmaniye'm

Kahramanlar yatağıdır
Şehitlerin otağıdır
Rahme hatun vatanıdır
Güzel yurdum Osmaniye'm

Ozanların gonca gülü
Karacoğlan, Dadaloğlu
Yeydani'nin nazlı eli
Güzel yurdum Osmaniye'm.

Mustafa YEYDEM

Rüstem AHRAZOĞLU

ACISINI DUYMADIM

Çok dertler çektim doluda çile
Senin dertten dertlisini duymadım
Eler kurşun sıktı başım üstüne
Senin dertten acısını duymadım.

Şikâyet eylemiş vardım savcıya
Hâkim idam yazmış bugün geceye
Eşhedü çektirir Cellat hocaya
Senin kadar acısını duymadım.

Tiren geçse ezilmezdim üstümden
Beni eylediler eşimden dostumdan
Ayrılmışım akrabadan neslimden
Senin kadar acısını duymadım

Ahraz kanser olmuş veremde olur
Acele etme bir gün çare yok ölür
Göz yaşları bitmiş artık kan gelir
Benim kadar acısını duymadın.

*****

Derdimi dilimi ile anlatım ama ya anlamadılar ya anlatamadım. Derdimi kaleme deftere döktüm, burada da anlamazlarsa mahşere kalsın.

Rüstem AHRAZOĞLU
"Çirkin" Kitabından

KARA KIZ

Bilmem ki duydun mu haberin var mı?
Sen bana vermiyorlar kara kız.
Kaderin kırık mı yüreğin dar mı?
Seni bana vermiyorlar kara kız.

İlk okul önlüğü sırtımda sevdim
Açtım da kalbimi içine koydum
Taradım saçların yar belik ördüm
Seni bana vermiyorlar kara kız.

Kaderime boyun eğdim büküldüm
Yüreğim yamalı gene yırtıldım
Darma dağın oldum gülüm döküldüm
Seni bana vermiyorlar kara kız.

Oturup dizime n'olur ağlama
Suç bende değildir yanlış anlama
Dizine yatırıp ninni söyleme
Seni bana vermiyorlar kara kız

AHRAZI sevip de düşme vereme
Suçum yoktur bana intizar eyleme
Benim intizarım bizi ayrana
Seni bana vermiyorlar kara kız

*****

Ben aşkı anamın çorbasından tatlı sanıyordum
Böyle acı olduğunu bilseydim sevmezdim kara kız… haksız mıyım.

Rüstem AHRAZOĞLU
"Çirkin" Kitabından

Mustafa
EKİZOĞLU

TAŞLA GELEN TAŞLA GİDEN USTA

Beş çocuklu bir ailenin en büyüğü olarak dünyaya gelen Bekir Usta, Ekiz Bekir lakabını babasından almıştı.
Babası ve annesi küçükbaş hayvancılıkla geçimini sağlar kendi imkânlarıyla hayata tutunurlardı. Ailenin en büyük çocuğu olarak Bekir, küçüklüğünden bu yana sorumluluk sahibiydi. Evdeki herkesin bir derdi bir yükü vardı ama Bekir Usta çocuk yaşta bunun farkındaydı ve sorumluluk sahibi olarak çözmeye çalışırdı.

Çit, çalı ve çırpıyla örülmüş tek odalı huğ bir evde yaşayan Bekir Usta bir yandan da taş ustalığını öğreniyordu. İşine olan sevgisi ve titizliğiyle bilinirdi. İyi bir taş ustası sadece taş örmez ona şekil verir, ona ruh katar adeta taşı okşar. Bekir ustada her duvarı bir sanat eseri gibi görür her harcı kendi emeğiyle sevgiyle yoğururdu. Köydeki ve civar köylerdeki evlerde onun dokunuşu vardı. Bir taş, bir tuğla, bir harç hepsi onun elinden geçiyordu.

İşini severek yapması köyde saygınlık prestij kazanmasını sağladı. Herkes ona güvenir her işte onun titizliği aranırdı. Hiçbir şart altında işçilik ve kalitesinden ödün vermezdi.

Bekir Usta sadece taş ustası değildi.

O aynı zamanda bir baba bir eş ve bir köy mimarı, taş ustası, duvar öğretmeniydi. İyi bir gönül insanı, tarih kokan adamdı.

On üç tane çocuğunu elinin emeğiyle okutmuş, evlendirmiş ve kendi yuvalarını kurmalarını sağlamıştı. Köyde herkesin evinde mutlaka emeği, bir tuğlası, bir harcı bulunurdu.

Çocukları büyüdü yuvadan uçtu geriye sadece karısı ve kendisi kaldı. Hayatın koşuşturmacası içinde Bekir Usta ve eşi emekli olmasalar da kendi hayatlarından memnun huzurlu mutlu yaşadılar. Gözlerinde huzur yüzlerinde yorgun ama gururlu bir gülümseme vardı.

2013 yılı Kasım ayın 17'sinde Bekir Usta tarlasına gider. Traktörüne römorkunu takar ve tarlasındaki taşları toplamaya koyulur. O taşlar sadece tarladan taşınan taşlar değil onun emeğinin sabrının ve yaşam felsefesinin simgesidir. Traktörü sürer taşları dökecek alanı belirler her hareketi titizlikle planlar. Ama hayat bazen insanın önünü bir anda değiştirir.

O gün de diğer günler gibi başladı. Bekir Usta taşları topladı römorku döküm sahası alanına getirdi ve traktörü durdurdu. Ancak traktörün frenini tam çekememişti. Emniyete aldığını sanarak römorkun arka kapağını açmak için indi. Gücü ve alışkanlığıyla kapağı kendi gücüyle sarsarak açmaya çalıştı.

Ama bu zorlama esnasında traktör geri geri hareket ederek Bekir Ustayı altına aldı. Römork ve traktörün üzerinden geçmesi sonucu Bekir Usta o gün oracıkta hayata veda etti.

Köy halkı Bekir Ustanın ölümünü duyduğunda gözleri doldu. Köyde büyük bir yas oldu. Taşla gelen taşla giden bir ustanın hikâyesi böylece noktalandı.

O sadece bir taş ustası değil bir kültür taşıyıcısı bir köy mimarı bir baba ve halkın saygıyla andığı bir usta kahramandı. Bekir Usta'nın çocukları torunları ve köylüler onun adını büyük bir saygıyla anar. Her taş her duvar her ev onun emeğini taşır.

Taşla gelip taşla giden bir usta. Ardında bıraktığı miras tereke ölümsüzdür. Işığı bol olsun.

Mustafa EKİZOĞLU
Şair-Yazar

Ali KÖŞKER

Bu yalan Dünya'da sevgi-saygı, ahlak ve güvenin eksildiğini gözlemliyorum. Bu konuları anlatan şiirimi paylaşmak istedim.
Saygılarımla.

AHLAK KALMADI

Unuttuk biz sevgi dolu lisanı
Mayalar bozuldu, ahlak kalmadı.
Kalbur ile eliyorum insanı
Temiz insan yüzde onu bulmadı.

Ata yurtlarına gelinmez oldu
Sevgi saygı nedir bilinmez oldu
Terleyerek burçak yolunmaz oldu
Gönül bahçem sevgi ile dolmadı.

Hak hukuk düzeni nedir bilen yok
Mutlu olup şakıyarak gülen yok
Ekmeğin ikiye üçe bölen yok
Garibin göz yaşın kimse silmedi.

Gübresiz tahılı biçemez olduk
Arıtmasız suyu içemez olduk
İyiyi kötüyü seçemez olduk
Eğitim mi eksik aklım almadı.

Yaz mı, kış mı, güz mü mevsim karıştı
Hak yiyenler birbiriyle yarıştı
Köşkerim'in alın teni kırıştı
Dünyada garibin yüzü gülmedi.

ALİ KÖŞKER
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIGI
HALK ŞAİRİ

İnsanlarımızda eğitim eksikliğinden dolayı sevgi saygı ve güvenin kalmadığını gözlemliyorum.
Bu konu ile ilgili şiirimi paylaşmak Istedim.
Saygılarımla.

AKLIM ERMEDİ

İnsanların düzenine
Aklım ermedi ermedi.
Atasını üzenine
Aklım ermedi ermedi.

Okuyanı yazanına
Aşık, şair, ozanına
Dosta kuyu kazanına
Aklım ermedi ermedi.

Hımbıl hımbıl gezenine
Yoldan çıkıp tezenine
Hayatından bezenine
Aklım ermedi ermedi.

Başkanların izanına
Anlaşmayı bozanına
Hak adalet mizanına
Aklım ermedi ermedi.

Oğul kızı kuzenine
Haksız sınır çizenine
Kul hakkıyla yüzenine
Aklım ermedi ermedi.

Vekillerin azanına
Meclisinde sızanına
Köşkerim'in hazanına
Aklım ermedi ermedi.

ALİ KÖŞKER
KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIGI
HALK ŞAİRİ

Salih ERDOĞAN

BENİMDE HAYALLERİM VARDI

Benimde hayallerim vardı oğul.
Güneş batmadan
Vakit çok geç olmadan
Bırak artık bomboş yaşamayı
Milletin bekası için
Gerekirse
Karşına al tek başına Dünya'yı
Gururla dalgalansın diye nazlı hilal
Örnek al İbrahim'e su taşıyan karıncayı
Uyan evlat! İyi gör
Entrikaların kol gezdiği Dünya'yı
İşte oğul benim hayalim;
Zirvelere taşımak
Tarihe mal olmuş bu büyük sevdayı
Benimde hayallerim vardı oğul
Baba, namaz vakti girdimi demeni
Ezan-ı huşu içinde dinlemeni
Bir vecd içinde secdeye gitmeni
Bekliyordum oğul
Benimde hayallerim vardı
Hem de çok büyük
Görmek istiyordum seni evlat.
Cihan şümul bir milletin gerçek evladı olmanı
İşte buydu evlat
Senden beklediğim
İşte buydu evlat
İçimde büyüttüğüm hayalim
Bazan küsüp darılmayı istedim
Sitem edip seni uzaklardan gözledim
Sana olan duygularımı senden gizledim
Evlat! Senden çok şeyler bekledim
Sana yakışanı
Sende görmekti hayallerim
Savaşların bir butonla yapıldığı .
Binlerce kilometreye füzelerin atıldığı
Aya turistik yolculuğun yapıldığı
Bir devirde yaşıyoruz evlat
Kuantumun kullanıldığı bir devirde
Agah ol evlat!
Sen üç kıtada at oynatmış
Bir milletin ahfadısın
Sen çok çalışıp çok koşmalısın
Sen bir adım hep önde olmalısın
Budur benim senden isteğim
İşte hayalimdeki nesil
Böyle bir nesil benim
Benimde hayallerim vardı oğul
Garibin göz yaşlarının akmadığı
Adaletin hâkim kılındığı
Nepotizmin yıkıldığı
Bir dünya hayal ediyordum
Kurtla kuzunun aynı ortamda yayıldığı
Patronla işçinin eşit sayıldığı
Ömer'in adaletinin özlenmediği
Böyle bir dünyada yaşamaktı hayalim
Altaylardan Tuna'ya
Bir hayalim vardı benim
Ötüken'den Viyana'ya
Kutlu bir yürüyüştü hayalim
Heybetli Konstantiniyye surlarında
Çılgın akan tuna boylarında
Düşlerim vardı benim
İşte evlat!
Tarihe sığmayan o büyük mefkure
Turandı benim hayalim

Salih ERDOĞAN

Cihat KİTİŞ

ŞÜKÜR

Karışık olsa da bulur yolu,
Büyüktür yaratan, hissettirir yolu.
Ne tuhaftır insanoğlu,
Olmaz yerde arar öz yolu.
Gider aklı, bulamaz şükrü,
Gezer doğayı, duyamaz yüreğini.
Çalar müzik, bulamaz kendindeki akoru,
Besteler melodi, yürüyemez ahenkli yolu.
Tanrım seni, ezelden ebede,
Hissederim yüreğimi, beni incitse de.
Acır benliğim, sana ulaşmak istesem de,
Seviyorum seni, lütfun geç gelse de.

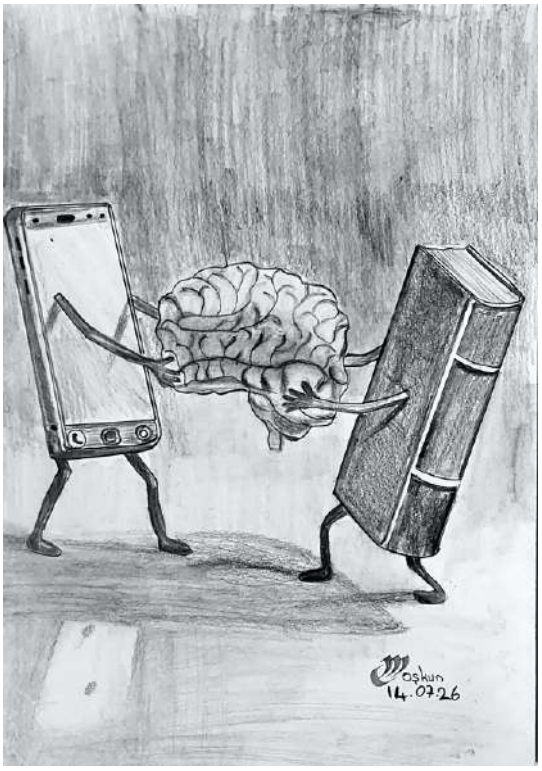
Cihat Kitiş

* * * \

Resim-Sanat

Mehmet COŞKUN

Bekir ASLAN

Bu Günler İçinmi Sevmiştim

Topraktan bir ümit olup yeşermiştim.
Seni en bugünler içinmi Sevmiştim,
elbet birgün ölüp senden ayrılacaktım.
Ölmeden sevgilim bu günleridemi görecektim.
***
Göremez oldum gözlerimle dünyayı
Seni sevdiğim kadar Mecnun'da sevmedi Leylayı
Ne bildim geçen gün, nede ayları.
Olmadın derdime derman Sarmadın kanayan yarayı.
***
Mezar taşlarım anlar benim halimden
anlasaydın beni korkmazdım hiç ölümden
Aşık oldum Cemalına söylelemedim dilimnen
Yandım Allah'ım miras kalmış buda bize Aslı ile Keremden

******

****Azma Kalem, Yazma Kalem****

İnsanoğlu beşerdir şaşar
Kendini bilmeyen mutluluktan kaçar
Yaşarken çevresine hüzün, acı saçar
Azma kalem, yazma kalem, aklımdan geçeni yazma kalem.

Hiç kula kul olunur mu?
Arama hiç, eğride doğru bulunur mu?
Hakka gidilen yolda yorulunur mu?
Azma kalem, yazma kalem, aklımdan geçeni yazma kalem.

Var ise hatam Allah'ım tövbe ettim
Hakka sığınıp yoluna kucak açtım.
Dünyanın malına doydum, hepsine bir fiyat biçtim.
Azma kalem, yazma kalem, aklımdan geçeni yazma kalem.

Kötülüklerin anası cehalet de
Hayır gelmez kötüden, kehanet de
Kendine yer bulmak istiyorsan Cennet'te
Azma kalem, yazma kalem, aklımdan geçeni yazma kalem.

Akşam karanlığı çökeceği an gibi
Bekir Olan'ım ömrüm geçti yel gibi, su gibi.
Hatırladıkça adımı bakın mezar taşıma
Azma kalem, yazma kalem, aklımdan geçeni yazma kalem.

****Bekir ASLAN****

Ozan Ali DEMİRCİ

Yapay Zeka

Her şeyin başında, olmazsa olmaz
Yapay zeka geldi, düzen bozuldu.
Her şeyi biliyor, bilmezse olmaz
Yapay zeka geldi, düzen bozuldu.

Doktora gitmeden çare bulunur,
Ne yapmak gerekir, hemen sorulur.
Bilmediği yoktur, bilgi alınır
Yapay zeka geldi, düzen bozuldu.

Çıraklık yapmaya gerek kalmadı,
Ter dökerek çalışanlar kalmadı.
Süper zekaya danışmayan kalmadı
Yapay zeka geldi, düzen bozuldu.

Yapay zeka, kurban olam adına
İnsanoğlu doyamıyor tadına.
Erkekleri benzetiyor kadına
Yapay zeka geldi, düzen bozuldu.

Ozansız, mızrapsız sazı çalıyor
Şiirsiz, kalemsiz şiir yazıyor.
Demircioğlu'm işte buna kızıyor
Yapay zeka geldi düzen bozuldu.

Ozan ALİ DEMİRCİ

ESMER KAPTAN KARABİBERİM.

Son model otobüs kullanıyorsun
Antep'e mi gidiyorsun Kaptanım
Kadir Mevlam kazalardan korusun
Yolun açık olsun Esmer Kaptanım.

Oturmuşsun direksiyon başına
Siyah gitmiş beyaz çökmüş saçına
Belli ki gelmişsin 50 yaşına
Yollar yormuş seni Esmer Kaptanım.

En lüks otobüsler senin altında
Bilet bulamadım kaldım burada
Hostesin olayım nolur yanında
Beni burda koyma Esmer Kaptanım.

Firmanız çok güzel yolcudan belli
Konukoğulları Gaziantepli
Kaptanları sağlam ve tecrübeli
Yolun açık olsun Esmer Kaptanım
Kaptan Karabiber Esmer Kaptanım
Evvel Allah size emanet canım.

Zekeriye GÖZÜBENLİ.

Mesleğimize uygun acizane yaşanmış güzel bir eser.

Şair Kimdir

Osmaniye ili Hasanbeyli ilçesi Kızıldere KALECİK Köyünde 1956 yılında yalan dünyaya gözlerini açan Zekeriye GÖZÜBENLİ. Kaptan Karabiber orta okul mezunu mesleğini Şoför olarak devam ettirmiştir. Mesleği gereği Dubai, Kuveyt, BAE,,Irak, Iran, Suriye, Ürdün. S.Arabia gibi devletlere gitmiştir. Avrupada BG,RO, HA, GRI,FNL,DB,FIN,ISVEÇ, ISVİÇRE, DANIMARKA, GB, NORVEÇ, ISKOÇYA gibi devletleri gezip görme şansı bulmuştur.
Türkiye'mizde Yeni Adana. Mersin, Hatay turizm firmalarında kazasız belasız görevler tamamlamıştır. Şiirlerinde yaşanmış olaylar dan yola çıkarak dizeler sıralamıştır. 1982 yılında istanbulda Merhaba Gazetesinin açtığı ses yarışmasında 70 kişinin arasından 9 ncu olmuş bazı olumsuz hayat şartlarından dolayı devam etmemiş şimdi Osmaniye OŞYAD. bünyesinde T.H.M.sanatçı sı olarak devam ediyor.

Orhan
OYANIK

DEVİR DEĞİŞTİ

Her işin başında menfaat çıkar
Şimdionur, şeref para efendim
Biri yerken biri uzaktan bakar
Bu mudur adalet töre efendim

Mana öldü madde ilaç olmadı
Zenginler fakirden selam almadı
Kimsenin kimseye sabrı kalmadı
Nefret öfke var bu sıra efendim

Büyümüş karınca götürür fili
Kurdun ensesinde çakalın eli
Koyun güdemeyen yönetir ili
Budur içimdeki yara efendim

Merhametten yoksun bilir mi arı
Hakikat yolunda çeker mi zarı
Nice cahilleri söyletir varı
Dedirtir beyaza kara efendim

İlimdar'ım, konuş duvara söyle
Çoban duymaz ise davara söyle
Kimse dinlemezse avare söyle
Kalmadı ki başka çare efendim

Orhan OYANIK(İlimdar)
Halk Şairi Yazar Sosyolog
Çan-ÇanakkalDOST ARADIM

DOST ARADIM

Dostum derim dost kıymetli bilene
Çalıya gül demek âdetim değil
Koşarım ben adım adım gelene
Gidene gel demek âdetim değil

Döktüm alın teri haram yutmadım
Güçsüzü bırakıp güçlü tutmadım
Çıkar için bir dostumu satmadım
Karaya al demek âdetim değil

Koymadım kalbime nefret denen kir
Yaşadım hayatı sevgiye dair
Beni bilen bilir içim dışım bir
Zehire bal demek âdetim değil

Hatır incitmedim gönül kırmadım
Çok ihanet gördüm yüze vurmadım
Değer verdim ama değer görmedim
Çaputa şal demek âdetim değil

İlimdar' mahlasım Orhan'dır adım
Kucak açtım nicesini sınadım
Hakkın kullarında dostluk aradım
Her cana kul demek âdetim değil

Orhan OYANIK(İlimdar)
Halk Şairi Yazar Sosyolog
Çan-Çanakkalee

